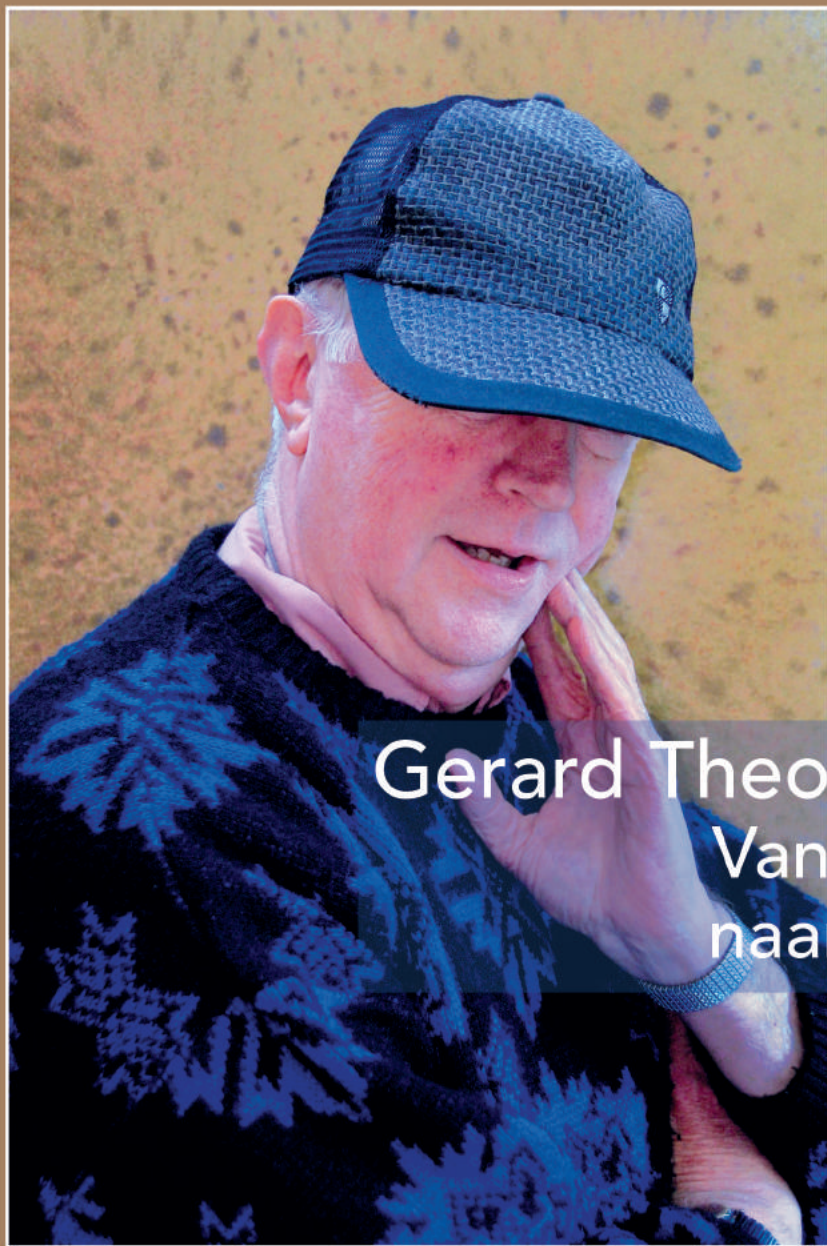




Gerard Theodor Sanetznik
Van donkere jeugd
naar roze pensioen

Gerard Theodor Sanetznik

Van donkere jeugd naar roze pensioen

© 2013 Gerard Theodor Sanetznik *IHLIA

Illustratiemateriaal: © Theo Sanetznik

Vormgeving: Peter Vermeulen

Uitgegeven door Stichting IHLIA in samenwerking
met Osira Amstelring

Projectleider Roze Levensboeken: Connie van Gils

Contactpersoon Osira Amstelring: Anton Koolwijk

www.ihlia.nl

Voorwoord

Je levensverhaal vertellen aan een levensboeken-schrijver betekent terugkijken op je leven, de mooie en verdrietige tijden bezien, soms ook herzien, beschrijven wat je hebt geleerd, welke momenten van geluk je hebt gekend. Je zoekt de foto's op van je jeugd en dierbaren, dagboekfragmenten en die ene ansichtkaart.

De roze senioren van nu zijn een interessante generatie. Ze zijn opgegroeid in een tijd waarin homoseksualiteit taboe was. Dit taboe heeft op ieder van hen een ander effect gehad. Ieder moest zien te laveren tussen de eigen gevoelens en de verwachtingen van de omgeving. In de loop van hun leven is de maatschappelijke houding ten aanzien van homoseksualiteit ingrijpend veranderd. Van zonde, misdrijf, ziekte en afwijking naar vrijheid en blijheid; van aids crisis naar huwelijk en ouderschap.

Het ouder worden vraagt weer andere aanpassingen. Hoe ga je om met gebreken en afhankelijkheid? Hoe stel je je op als je thuiszorg krijgt of in een instelling komt te wonen? Hoe maak je nieuwe vrienden of vriendinnen als oude zijn weggefallen?

Een van de doelstellingen van IHLIA is het verzamelen van de geschiedenissen van homomannen, lesbische vrouwen, biseksuelen en transgenders (LHBT-ers) voor latere generaties en onderzoek. We hopen dat de levensboeken het verleden een menselijk gezicht zullen geven, een bron van her-

kenning zullen zijn, en met hun velerlei anekdoten aangenaam om te lezen. IHLIA wil met de levensboeken ook de zichtbaarheid van homo- en biseksuele ouderen vergroten.

Het idee van levensboeken maken is niet nieuw. Wout Huizing en Thijs Tromp van Stichting Reliëf ontwikkelden de methode 'Mijn leven in kaart' om ouderen te helpen hun leven op te tekenen met behulp van een vrijwilliger. HOF, Promotie Haags Vrijwilligerswerk in Den Haag heeft deze methode met veel succes in praktijk gebracht. IHLIA heeft een specifieke aanvullende vragenlijst ontwikkeld bij 'Mijn leven in kaart' omdat roze ouderen immers niet de begaande wegen hebben kunnen bewandelen.

Osira Amstelring, een zorgconcern met zorgcentra in Amsterdam en omstreken en met een groot netwerk van roze ouderen, werkt samen met IHLIA aan dit project onder andere door het zoeken en enthousiasmeren van vertellers. IHLIA zorgt voor de werving, opleiding en ondersteuning van de schrijvers. Een speciaal dankwoord gaat uit naar Joke Veldkamp, adviseur bij Hof, die ons in alles met raad en daad heeft ondersteund en Gemeente Amsterdam die dit project mede financiert.

Lonneke van den Hoonaard, *directeur IHLIA*

Anton Koolwijk, *humanistisch geestelijk verzorger*

Osira Amstelgroep

Connie van Gils, *projectleider*

Vooraf door Sjaak Lammerts

Bij de cursus voor het schrijven van levensboeken ontving ik een korte omschrijving van de oudere mensen die zich hadden aangemeld. Ik koos voor Gerard, omdat er sprake was van een actief en gevarieerd leven, ook op seksueel gebied. Een bewogen leven dat niet over rozen was gegaan. Zijn omschrijving sprak mij aan.

Gerard wil altijd anderen plezieren en richt zich op het welzijn en plezier van de ander, maar moet hierbij wel de regie in eigen handen houden. Gerard bakt bijvoorbeeld lekkere taart en cake en zet mij dat in ruime mate voor als ik kom en geeft dan ook altijd een stukje mee voor mijn vriend. In zijn relaties is Gerard ook altijd degene die de ander wil plezieren en het de ander naar de zin wil maken. Vallend op biseksuelen is hij regelmatig geconfronteerd met het onbegrip dat de biseksuele man doormaakt en maakt hij zich druk om de emancipatie van de biseksueel. Nadat hij is gestopt met betaalde arbeid, is hij heel veel werk gaan doen in de vrijwillige zorg en in de vakbond. Ook in het medisch circuit levert hij zijn maatschappelijke bijdrage, eerst als bloeddonor en nu al meer dan dertig jaar als proefpersoon bij diverse experimenten. Hiv en Aids heeft hij gelukkig nooit opgelopen, ondanks een leven vol onbeschermde orale seks. Na zijn dood is zijn lichaam voor de wetenschap.

Hij vertelt graag en zeer gemakkelijk over zijn huidige en voorbije seksleven, waarop hij met voldoe-

ning terugkijkt. Ook verhaalt hij op verzoek graag over het leed en onrecht dat hem is aangedaan, opdat anderen hier geen last van hebben. Hij kan dat na al die jaren nog goed verwoorden. Ook voelt hij nog altijd de emoties van het onrecht, de pijn en het verdriet dat hem door zijn moeder en door de Rooms-katholieke kerk is aangedaan.

Gerard houdt van drama, cultuur en theater. Hij heeft lang genoten van het spelen in de amateur operettevereniging. De afleiding van het fantaseren over toneel was ooit een middel om de pijn te verdragen in de Kindervakantieoord.

Gerard is een perfectionist. Iemand die precies weet hoe hij het hebben wil. Er is ook maar een waarheid en hij kan niet buigen wel barsten. Hij heeft een gezonde eigenwaarde en zal niet snel excuses aanbieden. Gerard vergeet niet veel en heeft geduld en daadkracht. Hij stapt overal op af en doet dat ook regelmatig alleen. Hij is zelfstandig en onafhankelijk maar verzamelt een aantal vaste kringen om zich heen, zoals een culturele en een culinaire kring en een seksuele kring met gelijkgestemde mannen.

Gerard heeft de jaren 60/70 van de 20ste eeuw meegemaakt waarin op seksueel gebied heel veel gebeurde. Gerard genoot er van en onderhoudt nog altijd meerdere seksuele relaties, die in die tijd zijn ontstaan. Een exclusieve relatie aangaan of met iemand samenwonen heeft hij nooit gedaan, daar is hij blijkbaar de man niet naar. Het was een feestje om met Gerard dit levensboek te maken.

Mijn wijsheden:

- Het eerste wat sneuvelt in een oorlog is de waarheid.
- Als hetero's willen dat er geen homo's zijn, moeten ze stoppen met het maken van homobabys. Homo's planten zich immers normaliter, niet voort.
- Je kunt een kind wel uit de oorlog halen, maar de oorlog niet uit het kind.
- Cruiseplekken aanduiden als homo-ontmoetingsplekken is fout. Hier komen mannen voor seks met mannen. Meestal zijn het geen homo's maar bi's of hetero's die weleens wat anders willen.
- Moeder wilde wel kleinkinderen, maar hé kom zeg, ik ben niet op de wereld gezet om mijn moeder te plezieren.
- Mijn motto is: We zijn op de wereld om een beetje geluk in het leven van onze medemens te brengen en te bevorderen dat het ze goed gaat.
- Op mijn grafsteen of gevelsteen zou mogen staan: Hier rust een 'seksuele weldoener' (met dank aan mijn gasten).



- Een mens heeft vier basisbehoeften: eten, drinken, slapen en seks.
- My body is not a temple, it is an amusement park.

Vooraf door Gerard Sanetznik

Nu ben ik 69 jaar en blik ik terug op mijn leven. Ik loop niet te koop met mijn seksleven en wil daarom niet voor mijn omgeving direct herkenbaar zijn in dit levensboek. Ik voel me niet thuis in die zogenaamde homowereld. Door mijn huidige naam en recente foto's te vermijden is er een boek geschreven van mijn leven in alle facetten, de openbare facetten en de met meer discretie omgeven facetten. Ondanks vele donkere wolken in mijn jeugd, kijk ik tevreden terug op een gelukkig leven. Ik beleef het leven nu door een roze bril. Dat leven mag best in een boek worden vastgelegd en in het homo / lesbisch archief IHLIA worden bewaard voor latere generaties.

Ik weet mijn hele leven al dat ik homo ben. Vanaf mijn 13e tot op heden geniet ik van seks met mannen. Ik heb een sterke voorkeur voor (gehuwde) biseksuele mannen. Ik heb wisselende maar ook vele vaste contacten. Het zou daarom erg indiscreet zijn als ik nu met mijn seksleven naar buiten kom en vele gehuwde mannen opeens thuis aan hun vrouw iets uit te leggen hebben over de contacten die ze al jaren met mij hebben. Overigens vind ik de huidige tijd ook niet erg tolerant, de 70'er jaren heb ik als toleranter ervaren.

Een vaste relatie heb ik niet, ook nooit gehad. Eigenlijk ben ik een Einzelgänger. Ik vrees de dag dat ik later oud ben en in een verzorgingshuis zit waarin alleen maar over kinderen en familie wordt gespro-

ken en nooit eens over cultuur of seks. Daarom vind ik het ook een goed initiatief van Woonzorgcentra Osira Amstelring om bejaardenverzorgers kennis te laten maken met de levenslopen van homoseksuele ouderen.

Mensen zeiden mij regelmatig eens een boek over mijn leven te schrijven. Met dank aan Sjaak is dat nu gelukt. De maatschappij vergeet mij niet.

Ik draag dit boek op aan alle jongens en mannen, met wie ik in meer dan een halve eeuw heerlijke momenten mocht beleven!

Ik draag dit boek op aan alle jongens en mannen, met wie ik in meer dan een halve eeuw heerlijke momenten mocht beleven!

Amsterdam 26 februari 2013

Tot stand gekomen met medewerking van de heer G.T. van Zelm en opgetekend door Sjaak Lammerts.



De kerstster die boven mijn wiegje hing in de decembermaand van het oorlogsjaar 1943.

Gerard Theodor Sanetznik

Ik ben geboren als Gerard Theodor Sanetznik in 1943 in Vught. Sanetznik is de naam die ik van mijn toentertijd ongehuwde moeder heb gekregen. Ik ben opgegroeid in Hengelo, een industrieplaats in Twente. Sinds mijn 21ste woon ik onder de rook van Schiphol. Sinds mijn 27ste voer ik de naam van mijn natuurlijke vader.

Kinderen zoals ik, die geboren zijn in de Tweede Wereldoorlog, krijgen daar een tik van mee. Onze moeders moesten regelmatig vluchten voor bombardementen, zij hebben angst ervaren en dragen dat over op hun kleintjes.

In mijn jeugd was ik een schriel jongetje. Dat was niet modieus, na al die hongersnood en gebrek wilde men na de oorlog dickere kinderen. Ik heb daarom ook veel moeten ondergaan om dikker te worden.

Mijn moeder was in de jaren 20 als dienstmeisje vanuit het Roergebied in Duitsland naar Nederland gekomen. In het kader hierna wordt enige historische achtergrond geschetst over de Duitse dienstmeisjes.

Zij werkte in die tijd in Tiel bij een bankiersfamilie waar mijn vader waarschijnlijk als behanger een keer aan het werk was. Zo kregen ze kennis aan elkaar, ofschoon mijn vader reeds gehuwd was. Zijn vrouw was opgenomen wegens krank-

zinnigheid en het was volgens de wetten van die tijd voor hem onmogelijk te scheiden. In jaren 30 gingen zij ongehuwd samenwonen. Moeder had reuma en een dokter had gezegd dat het mogelijk over zou gaan als ze een kind zou baren. Dat kind werd ik, maar de reuma verdween niet en ik denk dat zij mij dat altijd kwalijk heeft genomen. Toen ik werd geboren was mijn vader 43 jaar en mijn moeder 39 jaar. Moeder had liever een meisje gehad, zij had het eigenlijk niet zo op mannen en jongens.



Mijn ouders in 1938.

Duitse dienstmeisjes

Tussen 1920 en 1940 kwamen er bijna 200.000 buitenlandse vrouwen naar Nederland om hier als dienstbode te werken. De meesten bleven maar kort en er was een groot verloop, maar op het hoogtepunt begin jaren '30 verbleven er wel 30.000. De grote meerderheid kwam uit Duitsland, een klein deel uit Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië. Zij kwamen naar Nederland omdat Duitsland er na 1918 slecht aan toe was, de inflatie was enorm en veel mensen waren werkloos. In Nederland was volop werk voor dienstbodes. Dit beroep was bepaald niet populair onder Nederlandse vrouwen. Zij werkten liever in een fabriek of winkel waar ze meer verdienden en meer vrijheid hadden.

Duitse Tüchtigkeit

De Nederlandse bevolking had een positief beeld van Duitse dienstbodes. Zij zouden vlijtig, beleefd en beschaafd zijn. Men prees hun Tüchtigkeit en hun snelle aanpassing. Nederlandse dienstbodes zouden veel minder goed presteren. Duitse vrouwen waren ook nog eens goedkopere arbeidskrachten. Dit beeld van Duitse dienstbodes veranderde in de jaren '30. In de ogen van Nederlanders werden de Duitse vrouwen brutaler. Daarbij klaagden Neder-

landse vrouwen dat de Duitse vrouwen de leukste mannen en jongens inpikten. Door de crisis, de opkomst van het nationaalsocialisme en de oorlogsdreiging verslechterde het imago van de Duitse dienstbodes. Sommigen beschuldigden Duitse vrouwen er van dat ze spionnen waren of dat ze er op uit waren Nederlands geld naar Duitsland te brengen.

Barbara Henkes schreef in 1995 het boek *Heimat in Holland: Duitse dienstmeisjes 1920-1950*. Waarom kwamen duizenden jonge, ongehuwde vrouwen in Nederlandse huishoudens werken, hoe werd op hun komst en vestiging gereageerd en hoe verging het hen hier? Uit de indringende en soms pijnlijke interviews met voormalige Duitse dienstbodes wordt duidelijk hoe het was om als Duitse vrouw in Nederland te leven en werken in tijden van groeiende werkloosheid en opkomend nationaalsocialisme. Voor zover ze niet uit zichzelf naar de Heimat terugkeerden, werden velen daar na 1938 toe gedwongen door het naziregime. De achterblijfters kregen te maken met de scheidslijnen tussen 'Nederlands' en 'Duits', 'goed' en 'fout'.

Moeders achtergrond

Moeder was gelovig en Rooms Katholiek, maar als ongehuwde moeder werd zij geëxcommuniceerd door de kerk, maar zij bleef godsdienstig. Het is voor mijn ouders bij één kind gebleven. Mijn grootouders van moederszijde heb ik nooit gekend. Moeder komt uit een gezin van naar ik meen 18 kinderen. Zij zaten van oorsprong in de mijnbouw. Mijn grootvader heeft zijn gezin verlaten. Onregelmatig doken er broers of zussen van moeder bij ons thuis op en verdwenen vervolgens weer. Er bleken telkens nieuwe familieleden te bestaan.

Duitser van geboorte

Ik kreeg bij mijn geboorte de Duitse nationaliteit omdat moeder Duits was en ongehuwd. Zie onderstaand mijn geboorteakte. Ik ben genoemd naar mijn vader Gerrit.

Mijn vader werd als Nederlands dwangarbeider, bij de Arbeitseinsatz in Oost Pruisen en Rusland te werkgesteld. Hij moest melk rijden op het boerenland. Hij had het naar omstandigheden niet slecht. Mijn moeder en ik woonden in Vught. Daar was ook het concentratiekamp Vught. Mijn moeder hoorde regelmatig de schoten van de fusillades.

Na de Tweede Wereldoorlog werden mijn moeder en ik net als alle andere Duitsers in Nederland opgepakt en ondervraagd. Wat dat betreft



Mijn geboortebewijs, voorzien van stempel met Hakenkruis.

heeft mijn moeder het ook niet gemakkelijk gehad. Het was een moeilijke en pittige vrouw die van zich afbeet. Door de reuma kwam ze uiteindelijk in een rolstoel en dat maakte haar beslist niet milder.

Een gewoon gezin voor de buitenwereld...

Uiteindelijk vormden mijn vader, moeder en ik voor de buitenwereld een gewoon gezin. Mijn vader werkte hard. Hij had met zijn familie een eigen zaak voor woninginrichting. Na het overlij-



Gekleed als matroosje
op 6 jarige leeftijd.

den van mijn oma in 1951 is hij als werknemer in de zaak blijven werken. Mijn vader heeft me altijd goed behandeld. Hij had geen gemakkelijk leven, zijn eerste vrouw krankzinnig, zijn tweede vrouw was moeilijk en ziek en na het overlijden van mijn moeder trof hij een derde vrouw die hem financieel heeft uitgekleed. Mijn ouders hadden thuis veel ruzie, dan zaten ze met de rug naar elkaar toe. Dat is niet prettig voor een kind. Ik heb mij in mijn jeugd erg eenzaam gevoeld. In mijn jeugd had ik als het ware twee nationaliteiten en twee achternamen. Dat was onplezierig. Voor de omgeving deden mijn ouders alsof ze getrouwd waren en voerde ik mijn vaders naam. Bij officiële gelegenheden werd ik echter met mijn buitenlandse naam aangesproken en was er veel gedoe.

Mishandeld in kindervakantiekampen

Als kind kreeg ik soms van mijn moeder met de karwats om mij tot eten te dwingen. Op aanwijzing van de schoolarts ben ik drie maal, in 1951, 1953 en 1955 naar een kindervakantieoord gebracht om telkens gedurende 6 weken aan te sterken. Dun was na WO II zielig en een goed doorvoed lichaam bood betere weerstand tegen tuberculose. Het was vreselijk, ik had heimwee naar huis. Daar bovenop kwamen de groepsdwang, de vernederingen en de lichamelijke mishandelingen. Ik werd gedwongen tot eten.

De eerste twee tehuizen, 'Ketelaar' in Ellekom en 'Rivierhuis' in de Steeg waren op algemene grondslag, de laatste was Rooms Katholiek, "Mooi Gaasterland" in Friesland. In dat laatste huis werd ik mishandeld door de nonnen. Die nonnen waren onmenselijk kil. Alles werd je afgenomen met als enige doel het breken van je identiteit. Ik heb mijn eigen koude braaksel van zure karnemelkse gortepap moeten opeten. Dan werd je door die nonnen hardhandig vastgehouden, twee grepen elk een arm en een derde kneep je neus dicht en dan werd het inmiddels afgekoelde braaksel naar binnen gelepeld. Het braken overkwam me soms wel twee tot drie keer in de week en dan moest je dus blijven zitten tot je het weer had opgegeten. Om te overleven trok ik mij terug in mijn fantasiewereld. Ik voerde in gedachte toneelstukjes op.

Mishandeld door moeder

Mijn moeder heeft me geslagen totdat ik groot genoeg was en terug ging slaan. Op gegeven moment had ze van een zigeunerwaarzegster begrepen dat ik mogelijk bezeten was door de duivel en dat zou over gaan door 's avonds een beker warme melk met een teen uitgeperste knoflook te drinken. Nou dat spuugde ik dan natuurlijk weer direct uit. Het is je reinste culinaire mishandeling wat ik in mijn jeugd heb ondergaan.

Seksuele ontwikkeling

Van seks wist ik als kind niets. Ik speelde dooktje met de buurkinderen. Dat werd moeder gewaar en ik moest van haar 1000 regels strafwerk schrijven: 'ik mag geen onkuisheid doen'. Ze heeft me echter nooit verteld wat onkuisheid inhield. Ik wist niets van mijn seksuele ontwikkeling. Ik wist echt niet waar de kinderen vandaan kwamen.

Op mijn dertiende had ik voor het eerst seks met enkele buurjongens in het weiland naast het huis. We trokken elkaar af en dat was geweldig. Ik wist op dat moment niet wat me overkwam en wat dat witte spul was en hoe ik die vlekken in mijn kleren ging verklaren. Later kwamen de jongen ook stiekem in mijn kamer, ieder apart. Dan kwamen ze via het kolenhok het huis in en dan deden we het in de badkamer. De jongens hadden een naaktfoto van een vrouw uit een naturistenblad. Dat was heel bijzonder, foto's van naakte vrouwen zag je nooit. Die foto ging van hand tot hand.

Dit hele buurgezin is, helaas, vrij snel daarna naar Australië geëmigreerd. Dat deden veel gezinnen in die naoorlogse tijd.

Ik kreeg een verkrampde opvoeding. 'Seks is vies, mannen zijn vies, vrouwen zijn slecht, mijn moeder verscheurde filmsterplaatjes.' Later in mijn eigen flat heb ik de muren behangen met filmsterplaatjes en foto's van blote mannen.



Foto Roy Rogers met Trigger

Door de seks met de buurjongens was mijn fantasie tot leven gewekt. In die tijd kwamen er veel leveranciers nog aan huis: bakker, slager, aardappelboer, melkman, allemaal interessante mannen. Op school wilde ik ook wel meer jongens ontmoeten en ik begon ze uit te nodigen om mijn modeltrein of mijn postzegelverzame-

ling te komen kijken. Ik had een elektrische Märklintrein gekregen. Die hadden mijn ouders in de oorlog geruild voor linnengoed. Dat was fantastisch. Dan was ik met een jongen boven en maakte de trein lawaai en hadden we alle vrijheid. Moeder zat in een rolstoel en kon toch niet boven komen.

Een normale schooltijd

In aanloop naar een schoolbal vanwege de opening van de Europatunnel oefende ik samen met een schoolvriend de Weense wals. Dat was fantastisch, de wals is mijn favoriete muziek gebleven.

Mijn schooltijd is verder wel normaal verlopen. Ik heb fantastisch katholiek onderwijs genoten, met name de Mulo. In jongensboeken uit die tijd kwamen veel bendes of clubs voor en ik richtte deze ook op in de buurt en dan was ik de leider, de voorzitter, ridder of Napoleon en dan gingen we vechten met bendes uit andere straten. Helemaal fantastisch vond ik ook de films met Roy Rogers en zijn paard Trigger, die we konden kijken bij het Leger des Heils. Ik wilde als kind natuurlijk ook zo'n cowbowpak en een klappertjespistool. Dat pak kreeg ik maar dat pistool was een probleem. Moeder was anti wapens. Uiteindelijk kreeg ik wel mijn zin.

Ik heb ook altijd een fascinatie gehad voor zwarte kleding en juwelen voor vrouwen. We



Boven: onbegrijpelijk dat vrouwen soms op deze wijze een waaier hanteren.
Onder: de correcte manier.

woonden naast een Nederlands Hervormde kerk en als er dan een begrafenis was dan zag je alle vrouwen in zwarte kleding. Ik kon wel juichen als ik dat zag. Later heb ik zwarte waaiers verzameld. In vroeger tijden was er een waaiertaal waarmee men in de loges van de schouwburg communiceerde en dus mannen verleidde.

Op mijn 16e begon ik aan een opleiding voor Heilgymnastiek en massage, Fysiotherapie, zegt men tegenwoordig. Moeder vond het fantastisch, een medisch beroep voor haar jongen.

Mijn eerste homoseksuele contact

In de trein terug naar huis, na een lesdag tijdens de opleiding, deed ik een spannend contact op met een man. Ik zat altijd alleen in een 8-persooncoupé op dinsdagavond om 19.02 uur en hij sprak me aan, na eerst een keer te zijn langsgelopen. De vlammen sloegen me uit, dat was echt spannend. Hij vroeg of ik weleens seks had gehad en daarna of ik wat met hem wilde doen. We trokken elkaar af en hebben dat zo'n negen maanden wekelijks herhaald, telkens in acht minuten tijd tussen twee stations, waarna ik op eindbestemming was en de trein uit moest en hij bleef zitten. Ik was toen 17 jaar. Ik wist niets van homo zijn af. Je deed het gewoon en dacht er verder niet over na.

Werken bij een bank

Deze opleiding heb ik nooit afgemaakt, veel te veel lesstof omvatte Latijn en dat had ik op de Mulo niet geleerd. Omdat ik toen niet wist wat te doen werd er door mijn ouders een beroepskeuzeadviseur/psycholoog ingeschakeld. Na een dag van testen en spelletjes werd er een rapport opgemaakt en dat is met mijn ouders besproken

thuis, maar niet met mij. Wel kwam de man naar mijn kamer en zei mij dat ik moest oppassen voor vreemde mannen en dat het dan wel goed zou komen met mij, werk, trouwen en kinderen. Moeder was blij met dit vooruitzicht. Ik begreep er weinig van.

In 1962 werd ik jongste bediende bij een grote bankinstelling. Dat beviel me goed, samen met andere jongste bediendes gingen we soms in de kluis of in het archief en trokken we elkaar af. Later heb ik dergelijke sekscontacten op het werk niet meer gehad, zo verstandig werd ik wel.

In 1963, 1964 (tweemaal) en 1966 kreeg ik tot vier maal toe een klaplong en kwam ik telkens wekenlang in het ziekenhuis te liggen. Ik herinner me dat de zakdoeken niet waren aan te slepen, in die tijd trok ik mij uit verveling wel 4 à 5 keer af op een dag. Moeder begreep niets van al die vuile zakdoeken in de was. Papieren zakdoekjes had je toen amper.

De radio bracht de wereld van het theater mijn leven in

Ik heb goede herinneringen aan de uitjes die mijn ouders met mij maakten. We gingen regelmatig naar de bioscoop, schouwburg en het circus. De liefde voor de planken heb ik van huis uit meegekregen. Ik was ook gek met de radio: 9 heit de klok, Familie doorsnee, De bonte dinsdagavond-trein, Sprong in het heelal, Paul van Vlaanderen etc.

Wim Sonneveld, deed mij bewust zijn van homoseksualiteit

In die tijd zag ik Wim Sonneveld in het theater. Dat vond ik geweldig en ik begreep er niets van dat anderen op mijn werk zeiden dat er iets met hem niet in orde was, hij was van de 'verkeerde kant'. Toen wist ik het: ik wil net als Wim Sonneveld op het toneel en net als Wim zijn en ook zulke subtiele, maar rake grappen kunnen maken.



Singelshoes van Frater Venantius, de zingende frater uit Schin-op-Geul, een hit in 1963/1964:
*'Zeg maar ja tegen 't leven, ja tegen 't leven,
Van je Amen en je Gloria joechee,
Zeg maar ja tegen 't leven, ja tegen 't leven,
Anders zegt 'r 't leven nog nee'.*

Wim Sonneveld, biografie

(door Mark de Vries)

Willem Sonneveld werd op 28 juni 1917 te Utrecht geboren. Op zijn negentiende werd hij secretaris bij de onvergetelijke Louis en Heintje Davids; het was tegelijk het begin van zijn carrière als cabaretier. Hij werd ontslagen nadat Louis ontdekte dat Sonneveld de optredens invulde, die Louis zelf niet wilde doen. Vanaf 1943 had hij tien jaar lang zijn eigen cabaretgezelschap, samen met mensen als Conny Stuart, Lia Dorana, Hettie Blok, Emmy Arbous, Joop Doderer, Kees Brusse, Hans van Maanen, Paul Deen, Guus Verstraete, Luc Lutz, Hella Haasse en Albert Mol.

In 1954 werd hij beroemd door zijn rol op de radio als Willem Parel, wiens avonturen later ook verfilmd werden. Naar aanleiding van deze film vertoefde hij een poos in Hollywood, waar hij meedeed aan meerdere films, waarvan 'Silk Stockings' de beroemdste was. In de zestiger jaren speelde hij professor Higgins in de musical 'My fair lady' met o.a. Jasperina de Jong. Hierna begon hij aan zijn beroemde one man shows.

Verder produceerde en regisseerde hij samen met zijn partner Friso Wiegersma de musical 'De kleine Parade', naar het boek van Henriëtte van Eyk.

In 1973 trad hij opnieuw als filmacteur op in 'Op de Hollandse toer' samen met Joop Doderer en Adele Bloemendaal.

Wim Sonneveld was een buitengewoon veelzijdig talent, hij kon mooi zingen en tevens veijnig geestig zijn. Pas na zijn dood bleek hoe geliefd hij was, na zijn hartaanval stroomde de post binnen in het VU te Amsterdam, en na zijn dood op 8 maart 1974 te Amsterdam werd op alle televisiezenders de uitzending onderbroken en in veel theaters werd het programma stopgezet. Zijn begrafenis was zo druk bezocht dat het een demonstratie leek. Toen een man verzocht om ruimte te maken voor de vrienden van Wim Sonneveld, riep er iemand: 'We zijn allemaal vrienden van Sonneveld!'

Tot ieders verbazing bleek dat zijn shows zo tijdloos waren, dat ze nog jaren nadien op de televisie werden uitgezonden en voor hoge kijkcijfers zorgden. De meest beroemde liedjes zijn: Het dorp, Margootje, Lieve!ing, Josefien en de Tearoom tango (je hebt me belazerd!).

Foto van de dijk in Volendam

Na drie jaar werken op de bank solliciteerde ik op een advertentie in het parochieblaadje. Het betrof een vacature bij een grote zorginstelling in Amsterdam, de stad van Sonneveld en van het grootse theater Carré, maar ook de stad van Sodom en Gomorra.

Uit huis: Amsterdam

Ik werd aangenomen en verliet het ouderlijk huis op mijn 21ste in 1965. Dat moest overigens ook wel want we waren verhuisd naar een kleine, aan de beperkingen van mijn moeder aangepaste woning. In 1965 kwam ik 'intern' met al mijn spullen in een gerenommeerd verzorgingshuis voor uitsluitend bejaarde mannen. Het was een mooie plek, zo midden in de stad, nabij theaters en bioscopen. Alle groten en bekenden zag ik daar aan mij voorbijtrekken.



Een 'jas' en Volendam

In dat tehuis werkte ik met plezier samen met meisjes en vrouwen die niet intern waren. Zij kwamen uit het mooiste dorp van de wereld, Volendam. Met een van deze Volendammers, afkomstig uit een bekende Volendammer familie, had ik 41 jaar een culturele en culinaire relatie.

In mijn huidige woonplaats koop ik wekelijks vis bij 'de beste viswinkel van Nederland'. Ik ben gek op vis. Een bezoek aan deze winkel is elke keer een feest. Ik ben een echte 'jas', dat is de aanduiding in Volendam voor een niet-Volendammer.

Werken in de bejaardenzorg en met mezelf in de knoop.

In het verzorgingshuis was ik een van de weinige mannelijke medewerkers. Ik kreeg kost en inwoning, maar moest ook wel 24 uur per dag klaarstaan. Ik kreeg te verstaan dat mijn voorganger in die functie niet voldeed omdat deze homo was. Hij kwam op plekken waar een keurige man niet komt.

Ik had een kamer en was de enige in het huis die z'n kamer met een sleutel afsloot. Er was een douche voor personeel, maar mij werd te verstaan gegeven dat dagelijks douchen niet mocht, dat was te duur.

In 1968 had ik problemen op het werk en zat ik met mezelf in de knoop. Ik kreeg een inzinking en belde ik met de stichting Korrelatie. Ik vertelde over mijn homoseksualiteit. Vandaar kwam

Stichting Korrelatie

Korrelatie ontstond op Kerstavond 1964. Drie christelijke 'raadslieden' kwamen in de AVRO-radio studio bij elkaar: Dominee Klammer van het IKOR (later Ikon) Radiopastoraat; Leger des Heils-majoor Van Dalen en de dagsluiter van KRO-televisie, priester Dolf Coppes. Hun doel was telefonisch mensen te woord te staan die eenzaam waren of geestelijk in de knoop zaten. Een oproep via de radio ging hieraan vooraf. Veel mensen bleken behoefte te hebben aan een gesprek. De drie telefoonlijnen waren deze gehele Kerstavond overbezet. Hiermee had het eerste telefoonnummer, waarnaar de media in Nederland verwezen, zijn nut bewezen. Deze avond vormde het startsein voor de oprichting van de stichting Korrelatie.

ik via een priester (Dolf Koppers) bij een psychiater terecht vanwege mijn homoseksuele gevoelens. Zij konden daar ook niets aan veranderen. In 1968 ben ik gestopt met de kerk en de kerkgang, omdat homo's niet gewenst waren. Tot die tijd heb ik wel echt achter de kerk gestaan.

Mijn eerste stappen in het homoleven en voorkeur voor biseksuelen

Een maatschappelijk werkster zei mij vervolgens dat ik een relatie moest zoeken met een lieve jongen. Ik kwam in contact met een Duitse jongen. Moeder was in de gloria. Hij was gevlucht om in West Duitsland niet in het leger te moeten dienen. Hij verdween echter al snel weer uit mijn leven. Het COC kwam in 1969 voor mij in beeld. Het was de opvolger van de Shakespeare Club en bij wet nog verboden. Ik werd lid, dat was verplicht om mee te kunnen doen. Leden werden uit voorzorg geregistreerd onder nummer, niet onder hun eigen naam. Ik was Z 281. We gingen naar De Schakel in de Korte Leidsche dwarsstraat, daar konden we goed dansen. Het homoleven was toen leuk, maar ik kwam er achter dat ik niet op homo's viel, maar wel op getrouwde bi-mannen. Met vrouwelijke collega's ging ik naar clubs. Een had verkering met een Marechaussee. Door deze man kwam ik er achter dat er mannen waren die biseksueel waren. Dat was een openbaring, daar richtte ik mij op en dat is altijd zo gebleven.

Toen ik in Amsterdam woonde was het schouwburgbezoek al helemaal mijn ding. Na afloop gingen we meestal wat drinken en bitterballen eten op Rembrandtsplein of Leidsche plein.

Verliefd op Ronnie Tober

Midden jaren 60 was Ronnie Tober een populaire zanger. Hij had een langspeelplaat gemaakt waarin ik mij herkende. Ronnie kwam bovendien in het nieuws, want hij zou een relatie hebben met de man van zangeres Willeke Alberti. Ronnie trad op in een club in de Vijzelstraat. Ik heb hem een liefdesbrief geschreven. Daar is hij niet op ingegaan, maar ik ben wel altijd fan gebleven en heb hem een paar keer mogen ontmoeten.



Ronnie Tober, 21 jarige leeftijd, in 1966.

Eindelijk officieel de achternaam van mijn vader voeren

In 1969 stierf mijn vaders eerste vrouw en in 1970 was ik getuige bij het huwelijk van mijn ouders. Ik heb toen ook mijn vaders achternaam gekocht. Dat is ook een heel verhaal op zich. Ik wilde Nederlander worden en mijn vaders naam kopen. Ik had in de krant gelezen dat dat kon. Daarvoor was een gesprek met een politieman nodig en deze vertelde in dat gesprek dat mijn vaders eerste vrouw overleden was. Dit was mijn vader nooit verteld. Zij leefde 40 jaar in een tehuis in Assen waar ze werd verpleegd. Mijn ouders konden toen in ondertrouw gaan en juist in die weken kreeg mijn vader een hartaanval. Paniek in de tent, ik met spoed van Amsterdam naar Twente en toen zijn zij binnen drie dagen in het ziekenhuis met zes getuigen getrouwd.

Moeder accepteert het homozijn niet

In 1970 vertelde ik mijn moeder dat ze nooit kleinkinderen zou krijgen. Daar reageerde ze heel geniepig op. Toen ik de eerstvolgende keer weer naar hen toekwam haalde mijn vader me op van het station en waarschuwde mij niet te schrikken omdat ik niet welkom was. Thuisgekomen bleken al mijn foto's weg te zijn en ook mijn badschuim was weg. Ik ging namelijk altijd thuis in bad, dat was een luxe die ik in Amsterdam weinig tot mijn beschikking had. Ik heb het huis

verlaten en ben twee jaar weggebleven. Ik schreef brieven met mijn vader in de tijd. Na twee jaar schreef mijn moeder mij een excuusbrief en is het contact hersteld. Maar ze bleef me attenderen op leuke meisjes en mijn homozijn heeft ze feitelijk nooit geaccepteerd.

Geen militaire dienst voor homo's

Als jongen met de Duitse nationaliteit werd ik niet opgeroepen voor de vervulling van de Nederlandse militaire dienstplicht. Alle andere jongens werden op hun 18e opgeroepen. Nadat ik op m'n 27ste Nederlander was geworden, kreeg ik alsnog direct een oproep voor de keuring. Ik moest naar de Alexanderkazerne in Amsterdam. De keuringsdag begon met het invullen van een formulier. Ik zette daar bij lidmaatschappen op dat ik lid was van het COC. Vervolgens onderging ik een hele dag onderzoeken, om aan het eind van de dag het verwijt te horen waarom ik niet direct had gezegd lid te zijn van het COC. Dan had ik direct naar huis gekund. Ik werd zo afgekeurd op grond van S5 en was daar blij mee. Ik was niet zo bang dat ze mij zouden goedkeuren. Ik had vier maal een klaplong gehad, maar dat wilden ze niet direct van mij aannemen. Nadat men mijn littekens had gezien werden de foto's van mijn longen opgevraagd bij het ziekenhuis. Dat ik homo was werd direct geloofd, op de foto's hoefde ik toen niet meer

ABOHZIS was de gezondheidsclassificatie voor dienstplichtige militairen. Alle onderdelen van ABOHZIS (zie onder) werden gekeurd op een schaal van één tot vijf. Eén betekende niets aan de hand, vijf was het slechtst. Als er op een van de onderdelen een vijf werd gescoord, was de dienstplichtige ongeschikt voor dienst.

De letters staan voor:

- Algemeen
- Bovenste ledematen (armen en handen)
- Onderste ledematen (benen en voeten)
- Horen
- Intelligentie
- Stabiliteit

Vooraf de S5 was bekend bij te keuren dienstplichtigen. S5 wilde zeggen dat er voor (geestelijke) stabiliteit een vijf was gescoord. Bij veel dienstplichtigen was dit populair. De keurende artsen zagen in dat een volstrekt ongemotiveerd persoon in het leger geen nut had en keurden veel mensen op grond van S5 af. Ook openlijke homo's werden dus op grond van stabiliteit ongeschikt bevonden voor militaire dienst.

Een opstandige leerling bejaardenverzorging

Van 1973 tot 1975 volgde ik de opleiding tot bejaardenverzorger. Dat was voor mannen heel bijzonder, het was pas een half jaar dat mannen tot die opleiding werden toegelaten. Misschien was ik wel de eerste mannelijke gediplomeerde bejaardenverzorger in Nederland. Het was om te kunnen werken in de sector bejaardenzorg noodzakelijk dat ik de opleiding ging volgen. In die tijd en in mijn omgeving was ik over mijn homoseksualiteit redelijk open. Ik had zelfspot over homo's en was open en direct.

Tijdens de opleiding tot bejaardenverzorger was ik samen met een vrouwelijke collega niet echt gecharmeerd van de manier waarop de opleiding werd gegeven. We moesten diverse zaken doen waarvan we de relatie met het beroep van bejaardenverzorger niet zagen. Het ging over handwerken, poëzie en samen vakanties organiseren. Bij handvaardigheid maakten we een bord met de tekst: ik ben niet op de wereld gebracht om te voldoen aan jouw verwachtingen. De klas reageerde hier enorm geschokt op, men vond ons egoïstisch, hoe hadden we dit kunnen schrijven. Het werd ons lang nagedragen. Na afloop van de opleiding hebben wij, de twee opstandelingen, tachtig stekelige cactussen met een wrange spreuk uitgedeeld. De spreuk luidde: 'Aan deze stekels kunt u voelen hoe wij

ons de laatste twee jaar voelden, toen u met ons meevoelde'. Deze actie past achteraf gezien helemaal in het jaar 1975. De opstand tegen autoriteiten zat aan alle kanten in het maatschappelijk leven, baas in eigen buik, baas in eigen opleiding etc.. Er kwam nog bij dat er een aantal nonnen in de klas zaten en de docenten namen hen zogenaamd in bescherming tegen onze dwarse opstelling. Op een bord in huis heb ik de uitgebreidere versie van de spreuk van Fritz Pelz gezet, boven de deur in de huiskamer:

*Ik doe mijn ding en jij doet jouw ding.
Ik ben niet op de wereld gebracht om te voldoen
aan jouw verwachtingen, en jij bent niet op de
wereld voor de mijne.
Jij bent jij en ik ben ik en als we elkaar bij toeval
ontmoeten is het goed, en niet dan is er niets aan
te doen.*

Vanuit de opleiding werd geleerd dat als je een man waste en hij had een erectie dan kon je er het beste een koude washand met ijsblokjes opleggen. Daar heb ik mij tegen verzet, zo'n man moet je toch gewoon even helpen, danwel niet moeilijk over doen.

Of ik weleens wat heb gehad met de bejaarden die ik verzorgde? Nee niet echt. In die tijd was ik jong, we gingen veel uit. In Amsterdam gebeurde het. We zagen in die tijd ook Ramses Shaffy bijvoorbeeld wel dronken naar huis komen. Ramses woonde bij ons om de hoek.



Foto van typisch Amsterdamse pisbak aan de Oudezijds Voorburgwal.

Seks in Amsterdam

Ik ontdekte de mogelijkheden van 'pisbakken' in de stad en het Rosarium in het Vondelpark. Hier bleken gelijkgestemden te vinden voor een snel contact in het donker. Ik was wel naïef hoor, na de nachtdienst ging ik een volgende nacht vaak wandelen door de stad in donkere parken en achterafstegen en deed zo contacten op. Achteraf gezien was het levensgevaarlijk, maar bij mij verliep het gelukkig altijd goed.

In mijn Amsterdamse tijd had ik een leuk (seks)contact met een R.K.priester, eentje die niet uittrad uit de kerk. Veel religieuzen verlieten

in die tijd de R.K. kerk. Ook had ik sekscontacten met de eigenaar van een restaurant. Hij kwam uit Noord Afrika, net als zijn medewerkers. Met enkele van de medewerkers had ik ook regelmatig seks. Ook was er een contact met een bekende Nederlander, waar ik ook wel over de vloer kwam, maar ik om redenen van discretie niet verder op in wil gaan.

Onder de rook van Amsterdam, start van een dubbelleven

In 1973 ging het bejaardenhuis op in een groter tehuis en werd het verplaatst naar een randgemeente van Amsterdam. Ik woonde al die tijd intern. Het was in die tijd lastig een woning te vinden. Ik stond wel ingeschreven in Amsterdam, maar dat was vooralsnog kansloos, maar in de randgemeente was de schaarste minder. In 1974, op mijn 30ste kreeg ik voor het eerst mijn eigen zelfstandige woning en daar woon ik nu in 2013 nog steeds.

Hier buiten Amsterdam begon voor mij een heel ander leven. Eigenlijk begon ik hier een dubbelleven, aan de ene kant de sociale en burgerlijke homo met baan en culturele en maatschappelijke interesses en aan de verborgen kant de homo die hetero- en bimmannen seksuele ontspanning bood. Mijn oude heterojeugd-vriend (keurig getrouwd) had een filmprojector gekocht voor seksfilms. Dat was nieuw en daar

zag ik ook wel wat in. Ik kocht zo'n projector voor in huis en huurde en kocht wat films, in eerste instantie heteroseksfilms. Dat bood gelegenheid om mannen uit te nodigen om bij mij thuis te komen kijken en seksen.

In 1975 zette ik een advertentie in de Candy, een heteroseksblaadje om mannen uit te nodigen. 'Welke getrouwde man komt bij mij seksfilms kijken?'

Ik koos bewust niet voor een homoblad omdat ik niet op homo's val. Ik ontving, in tijd verspreid, 149 reacties. Dat werkte goed. Eerst contact leggen en later ook wel met meerdere mannen tegelijk.



Foto van de filmprojector uit 1975.



Candy is een Nederlands pornoblad, waarvan de eerste editie verscheen in oktober 1968. Het bestaat nog steeds: aanvankelijk werd het gepubliceerd te Amsterdam. Het was een van de eerste pornografische tijdschriften in Nederland. Het blad werd (evenals bijvoorbeeld Hitweek) uitgegeven door Peter J. Muller en concurreerde met het blad Chick, dat in dezelfde tijd verscheen. "Candy doorbrak een taboe", aldus Muller. "Seks was voor velen toch een probleem vanwege het geloof. Candy toonde dat seks mocht, dat het lekker, normaal en leuk was." Na een uitspraak van de Hoge Raad in 1970 over pornografie mocht Candy gewoon openlijk verkocht worden. In de jaren zeventig bereikte het maandblad oplagen van 130.000 exemplaren.

Candy onderscheidde zich van de concurrentie door het afwijkende kleine formaat. Het blad paste goed in de binnenzak van een colbert of jas en kon zo eenvoudig en stiekem worden ingezien op verloren momenten.

Als mijn slaapbank een praten kon...

Mijn zitbank is een uitklapbare slaapbank, ook wel mijn speelveld genoemd. Die bank kan vele geile verhalen vertellen. De bodem is al twee maal vernieuwd, omdat we er door zakten! Mannen kwamen via mijn huis in contact met andere



Foto van enkele films die ik vertoonde in 1975.

Biseksualiteit, acceptatie en discriminatie.

Biseksuelen ondervinden veel onbegrip en discriminatie, zowel door heteroseksuelen als door homoseksuelen. Biseksuelen wordt vaak verweten niet te willen kiezen. Daardoor zouden ze niet in staat zijn tot een trouwe, monogame relatie. Sommige critici vinden dat biseksualiteit niet bestaat, andere vinden dat iemand pas biseksueel kan zijn als deze in even grote mate op beide geslachten valt. Homoseksuelen verwijten biseksuelen vaak niet uit te komen voor hun homoseksualiteit,

maar zich te verschuilen achter een bestaan als heteroseksueel en daardoor homo-emancipatie in de weg staan. Verwijten als de hier genoemde kunnen gebaseerd zijn op bi-fobie. Biseksuelen zijn moeilijk zichtbaar als ze niet expliciet uit de kast komen: in een relatie met iemand van hetzelfde geslacht worden ze vaak beschouwd als homoseksueel en in een relatie met iemand van het andere geslacht als heteroseksueel. Voor de buitenwereld is een biseksueel eigenlijk pas goed zichtbaar in een relatie met een man en een vrouw.

mannen. We keken films en foto's. Ik had lingerie, dat sloeg ook aan. Via Capilux liet ik naaktfoto's afdrukken voor (getrouwde) mannen die dat zelf niet wilden of durfden. Ik heb nu nog spannende en sociale contacten uit die tijd. Sommige mannen wilden ook wel eens homoseks zien en zo werd door mij via postorder de eerste homoseksfilm besteld. Ik heb ook nog eens een advertentie gezet in ViaVia, een huis-aan-huisblad vol met kleine advertenties, door particulieren geplaatst voor vraag en aanbod van goederen maar ook voor spannende contacten. Dit leverde 40 reac-

ties op. Later kwam de videorecorder en zo kwam er nog meer seksfilms beschikbaar en daarna dus de DVD en de computer.

Contacten leggen en onderhouden via de computer doe ik niet, althans niet zelf, een eigen computer heb ik niet, ook nooit nodig gehad. Ik ging altijd alleen op vakantie, vooral binnen Nederland. Ik was dan altijd op zoek naar de seksbioscopen die je in die tijd overal in het land zag verschijnen. In Amsterdam ging ik erg vaak naar seksbioscopen en had daar vele pijpcontacten.

Ook genoot en geniet ik van de spontane contacten die ik thuis opdeed met leveranciers zoals glazenwassers, schilders, loodgieters, onderhoudsmonteurs, verzekeringsagenten etc. Vaak breng ik ze vervolgens bij mij thuis met elkaar in contact en blijven ze terugkomen voor mij of voor elkaar.

Mijn huisvljt

Soms had ik wel vier contacten op een dag en negen contacten in een week. Ik noem het mijn huisvljt. Het was niet dat ik onverzadigbaar ben hoor, klaarkomen is ook niet altijd belangrijk, maar als je zoals ik op getrouwde hetero's en bi's val moet je flexibel zijn. De ene week is het niets en de andere week is het alles. Ook ben ik altijd heel tolerant als men afspreekt en dan toch niet komt opdagen. Dat hoort erbij en is een gevolg van het stiekeme. Bij vakanties en feestdagen gaat hun familie altijd voor. Dat is voor mij geen punt. Ik maak gehuwde mannen graag gelukkig, het is werkelijk mijn roeping. Ik heb het ook nooit voor geld gedaan. Geld zou van de seks een prestatie van maken, verwachtingen wekken en daardoor stress in plaats van ontspanning opleveren.

Ontmoeting met een Griek

Ik bewaar goede herinneringen aan een incidenteel contact met een dove Griek. Op een zaterdag was ik op weg naar een etentje van de

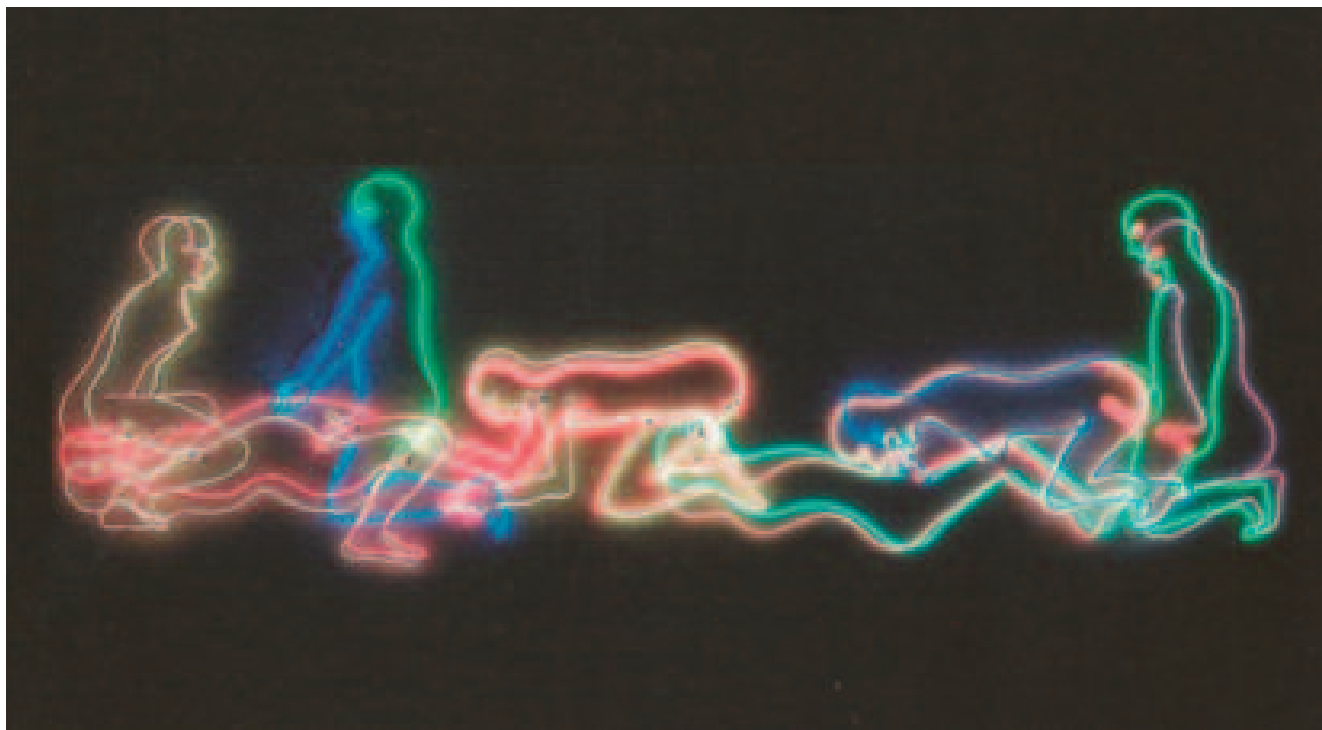
vakbond, toen ik op het Centraal station in Amsterdam zag dat een dove man problemen had met de politie. Het was een groot misverstand en de politie kon helemaal niet communiceren met deze buitenlander. De man was uit Griekenland gekomen en had afgesproken met mensen die niet op kwamen dagen en hij wist niet zelf waar hij heen moest. Ik heb me over hem ontfermd en kwam als geroepen omdat ik gebarentaal sprak. We hebben vervolgens drie heerlijke seksdagen doorgebracht en toen is hij opgehaald door de mensen met wie hij had afgesproken.

Zuignapje, Johan, de wielrenner, de loodgieter en nog vele anderen

Johan is mijn boezemvriend. We kennen elkaar zo'n dertig jaar en zijn twintig jaar bevriend. We hebben een seksuele relatie die startte toen hij nog getrouwd was en puberkinderen had. We noemen het boezemvriendschap want Johan leeft voor de buitenwereld als hetero en leeft met en via mij een dubbelleven al jaren lang. Johan vertelt dat hij zeer op Gerard gesteld is en het enorm waardeert dat hij vier jaar geleden, bij een ernstige ziekte en zijn scheiding, door Gerard werd opgevangen en van hem bezoek en aandacht kreeg. 'Gerard deed en doet alles voor mij'. Naast Johan onderhoud ik met meer mannen langdurige relaties. We geven elkaar ook bijnamen. Mijn bijnaam is Zuignapje, en zo is er 'De

Wielrenner' met wie ik al meer dan 30 jaar omga en 'De Loodgieter' die hier al 20 jaar over de vloer komt. Johan noemt zichzelf 'Champignon-netje'. Deze relaties zijn van beide kanten nooit exclusief; er zijn altijd andere mannen. Ons motto is 'We doen er niemand kwaad mee'. De buitenwereld weet van niets. Ik wil graag alles doen voor biseksuele mannen om het hen naar de zin te maken. Ik wil in dit boek een platform bieden voor deze groep. In onze maatschappij is het

voor biseksuele mannen niet gemakkelijk om een leven te leiden zoals ze zelf willen. Zij worden nauwelijks gehoord. In het kader is het verhaal opgetekend van mijn boezemvriend Johan, en daaronder een bijdrage van 'De wielrenner' en 'De loodgieter' aan mijn levensboek. Het verbaast mij weleens dat mensen zo lang met mij willen omgaan. Het is bijzonder voor iemand zoals ik, zonder broers of zussen, dat er toch mensen al jarenlang met mij om gaan.



Kunst in het Stedelijk: Bruce Nauman, Seven figures 1985.

Johan (59 jaar) vertelt:

Gerard prikkelde mij altijd op een speelse manier. Ik was in mijn vrije tijd beheerder van het gebouw waarin Gerard's operettevereniging oefende. Voor Gerard was ik als getrouwde man blijkbaar interessant. Hij liet me artikelen lezen bijvoorbeeld over de zakdoekcodes in het homowereldje en nodigde me op gegeven moment bij hem thuis om een filmpje te kijken. Ik ging zo'n sekscontact met een homo niet uit de weg, maar heb het ook nooit opgezocht tijdens mijn huwelijk. Ik heb een goede baan in de overheidsfinanciën en mag daarvoor niet chantabel zijn. Ik ben biseksueel maar heb daar met mijn ex-vrouw nooit over kunnen spreken. Ik kom er niet voor uit, niet op mijn werk, niet in de familie en niet in de omgeving. Op mijn werk zijn tegenwoordig veel moslims en zij lijken niet tolerant op dit soort gebieden. Alleen bij Gerard kan ik mezelf zijn.

Als biseksueel heb ik altijd in tweestrijd gestaan met mezelf. Ik was jong in de 70'er jaren en trok voor mijn trouwen op met een groepje heterovrienden. Regelmatig werden wij uitgenodigd door stellen die een feestje gaven. Amerikaanse feestjes noemden ze dat. Eenieder moest drank en hapjes meenemen. Het einde van het feestje liep nog wel eens uit de hand. Soms men deed aan partnerruil, vrije seks en ook wel homoseks. We speelden seksueel getinte spelletjes als strippoker of seks ganzenbord. Ook hier ging ik contacten met mannen niet

uit de weg, maar ik zocht het meestal niet zelf op. Het was de tijd van de vrije seks, maar ook wel discreet hoor. Mijn toekomstige vrouw heb ik hier niet leren kennen en zij stond niet open voor dit soort feestjes. Het komt natuurlijk ook door mijn opvoeding. Ik heb van huis uit meegekregen dat werken en een gezin stichten erg belangrijk zijn. Ik was de jongste van vier kinderen, alleen jongens. Mijn ouders wilden natuurlijk liever een meisje.

Ik had ook een oom die homo was, maar men deed alsof dat twee broers waren die samen een hotel runden. Toen ik 18 jaar was heb ik daar wel seks mee gehad, maar daar kwamen mijn ouders achter en die verboden toen het contact en ik liet het gebeuren. Ik zocht het nooit zelf. Ik verliet het ouderlijk huis om op mezelf te gaan wonen. Dat vonden mijn ouders maar niks. Toen ik vervolgens mijn vrouw ontmoette zijn we eerst ongehuwd gaan samenwonen, dat vond men ook niets. Mijn vrouw werd in die tijd in de maatschappij ook niet erkend als partner, men sprak van 'hokken'. Deze stappen zette ik dus wel ondanks afkeuring van mijn ouders.

Later waren er minder van seksfeestjes en kwam er mede onder invloed van informatie over seksueel overdraagbare aandoeningen / geslachtsziektes een rustiger tijd.

Gerard bracht mij 20 jaar geleden in contact met andere jongens / mannen, ik deed er zelf geen moeite voor en ben te bang om chantabel te zijn.

Gerard werft en filtert als het ware mijn toekomstige contacten. We hebben hier ook vaak groepjes mannen, vaak terugkerend dezelfde met soms wat losse flodders. Zo is er 'de wielrenner' en de 'loodgieter'. Het zijn meestal mannen die ook contacten met vrouwen zoeken of hebben of ervoor betalen. Zo heeft elke man zijn eigen verhaal. Doordat mensen soms wel tientallen jaren over de vloer komen, kennen we de verhalen en achtergronden goed. Overigens zijn de vrouwen thuis tegenwoordig alom aanwezig. Dat komt door de mobieltjes, ben je net bezig en dan gaat er weer zo'n ding. Sommige mannen moeten elk kwartier contact hebben met hun vrouw. En als zo'n man thuiskomt dan kan zijn vrouw vaak ruiken dat hij bij een ander is geweest.

In het begin heeft Gerard er ook wel vrouwen bij gehad, maar die kletsen volgens Gerard teveel. Vrouwen zijn niet discreet genoeg. De seksfeestjes bij Gerard zijn een goede manier om tijdens het huwelijk stoom af te blazen en thuis weer verder te kunnen. Ik spreek ook wel van het stillen van de huidhonger, een behoefte aan fysiek contact.

Ik ben sinds vier jaar gescheiden van mijn vrouw, maar dat heeft niet aan mij gelegen of aan mijn biseksueel zijn. Mijn vrouw en ik waren seksueel wel uit elkaar gegroeid. Na de geboorte van onze kinderen wilde ze steeds minder aanraking hebben, vervolgens werd ze ook ernstig ziek en was het van haar kant helemaal over. Het is wel jammer dat ik wegens haar ziekte meer dan 50 % van mijn netto

salaris kwijt ben aan alimentatie. Op deze manier ben ik vrij maar heb ik geen geld voor leuke dingen. Ik moet mijn baan dus nu wel zien te behouden, alleen al uit financiële noodzaak. Ik onderneem met Gerard in mijn vrije tijd veel activiteiten, maar in de regel zijn die niet zo duur.

Voor mij als biseksueel zet het dubbellevens zich dus ook na mijn scheiding gewoon voort. Biseksueel zijn wordt in de heteromaatschappij niet geaccepteerd, men vind je dan maar een viezerik en in de homowereld vindt men je een schijtlijster. Men zegt ook wel denigrerend: 'van twee wallen vreten'.

Berichtje voor Gerard's levensboek van de biseksuele 'loodgieter' (46 jaar).

'Hallo, hier de loodgieter, ik kom voor een nieuwe stortbak'. Bijna 20 jaar geleden meldde ik mij, via de huistelefoon voor een zakelijke klus. In de woning ontmoette ik Gerard, de bewoner. Het werd voor mij een bijzondere klus, want nog diezelfde dag mocht ik ervaren hoe heerlijk het is om, als getrouwde man, gepijpt te worden door een andere man. Hierna begon voor mij een nieuw seksleven als gepassioneerd biseksueel. Dankzij Gerard is mijn seksleven veel gevarieerder geworden. Ik leerde ontmoetingsplaatsen, waar ook veel getrouwde mannen komen, bezoeken. Ook had ik daar ooit een opwindend contact met een zeer bekende zanger. Ook tijdens mijn normale werkzaamheden had ik,

dankzij de opgedane ervaringen bij Gerard weleens leuke sekscontacten. De laatste tijd bezoek ik ook vaste vrienden van Gerard en leef mij dan uit tijdens 'Bunga-Bunga' uurtjes. Ik ben Gerard zeer dankbaar.

Berichtje voor Gerard's levensboek van de biseksuele 'wielrenner' (69 jaar).

Het zal zo rond mijn dertigste jaar zijn geweest dat ik ontdekte dat ik ook biseksuele gevoelens had. Ik las boekjes zoals de 'Candy' en vond een stijve penis heel opwindend. Toen ik bij toeval hoorde dat er bij mij in de buurt op de Oeverlanden mannen seks met elkaar hadden, ben ik daar gaan kijken en had al snel mijn eerste contact met een man die me heeft afgetrokken. Ik was op dat moment getrouwd en voelde mij daar erg schuldig over, maar de drang was te sterk en na verloop van tijd ben ik toch weer terug gegaan en had weer seks. In het begin beperkte het zich tot me laten aftrekken, maar later liet ik me ook pijpen en veel later pijpte ik ook mannen. Rond deze tijd zette ik een advertentie om in contact te komen met andere mannen die ook deze gevoelens hadden.

Via een postbus kreeg ik een brief van Gerard en ik heb hem daarop opgebeld en ben bij hem op bezoek gegaan. De eerste keer was wat onwennig maar toch wel opwindend. We keken wat seksfilmpjes en ik zat er de hele tijd met een hele stijve. Volgens mij ben ik de eerste keer wel afgetrokken,

maar de volgende keren daarna werd ik ongelooflijk lekker gepijpt. In het begin werd er niet zoveel gepraat, maar later hebben we heel veel gepraat over van alles.

Ik heb in mijn leven heel wat problemen gehad waarvan ik soms helemaal kapot was, maar kon er met Gerard dan heel goed over praten. Het was niet alleen seks maar ook een heel ontspannen sociaal contact. Ik had een luisterend oor waar ik zo'n behoefte aan had en kreeg ook vaak raad op allerlei gebied. Gerard is een heel sociaal mens waarbij je je erg op je gemak voelt.

Ik denk dat ik zelf niet zo sociaal was, maar hoop en denk dat ik wat dat betreft wel veranderd ben. In de loop van de jaren heb ik heel veel mannen ontmoet die biseksueel waren en zich daar ook erg schuldig over voelden. Bij Gerard heb ik ook verschillende mannen ontmoet waar ik een leuk contact mee had. Ik heb in al deze jaren behalve bij Gerard ook vaak seks gehad op ontmoetingsplaatsen en in urinoirs. Al jaren wil ik van deze seksverslaving af. Behalve seks met mannen ging ik ook vaak naar de hoeren. Volgens mij is het een dwangneurose waar je wel vanaf wil, maar tot op heden is het mij niet gelukt.

Al met al ben ik blij dat ik Gerard heb ontmoet, met de fijne gesprekken, het voor mij zo belangrijke sociale contact en de geweldige manier waarop hij mij seksueel verwent.

Dubbellevens, een krantenartikel in dagblad

De Pers en een hoofdstuk in het boek.

Over mijn dubbelleven heb ik in 2011 een interview gegeven aan Marcia Nieuwenhuis. Ik reageerde op een oproep in de krant. Er is een artikel van verschenen in het landelijke dagblad De Pers, en later ook een hoofdstuk in het boek Dubbellevens (2012). Zie hieronder drie fragmenten uit het interview.

....

Gerard valt niet op homo's, maar op mannen, getrouwde mannen welteverstaan. Het is volgens hem de normaalste zaak van de wereld dat mannen, na de negende keer met een vrouw, ook eens een man willen. 'Waarom moeten mannen zeggen: ik sta in de file of ik moet overwerken, terwijl ze hier zijn? Geregeld rinken de zaktelefoons: Hendrik Jan Jaap, waar ben je? Het eten staat klaar. Priesters, militairen, loodgieters, ambtenaren, doktoren, schilders, moslims, je kunt je niet voorstellen hoeveel mensen biseksueel zijn. De gemeente wil ons anders doen geloven, maar door mij houden huwelijken juist stand. Ik ben de schepper heel dankbaar dat hij mij deze gave heeft meegegeven. Het is mijn roeping.' Zijn geheim? 'Veel je tong gebruiken, er lekker mee rond cirkelen en tegelijkertijd de zak kietelen.'

...

'Dat zijn gewichtjes in de vorm van een lul, die je om het genot te verhogen aan verstelbare tepelknijpertjes kunt hangen', licht Gerard toe, terwijl hij er een metallic-grijze Samsonite-koffer bij pakt. Eén voor één opent hij enkele plastic tasjes. 'Dit is de afdeling slipjes...', zegt hij, terwijl de veelkleurige strings op de bank vallen. Jurkjes, rokjes en kousen volgen. 'Dit riempje kun je om je ballen en je lul doen. De plastic liniaal met visje valt ook in de smaak.'

.....

Dan verschijnt zijn trots: een wit boekje polaroidfoto's. 'Mannen vinden het leuk om gefotografeerd te worden, in volle glorie.' De eerste is een man met een stijve voor een racefiets, dan één op een keukentrapje en verderop hangt er een plastic boodschappentas aan. 'Hoeveel lul- len ik heb gehad? Ik denk dat ik aan de drieduizend kom.'

Auteur Marcia Nieuwenhuis, serie Dubbelleven:

Gerard Hendriks die gratis thuis getrouwde mannen pijpt, augustus 2011. (van de site van de uitgever Lebowski Publishers).

Kunst en cultuur

Als kind ging ik al met mijn ouders naar de schouwburg, bijvoorbeeld naar Snip en Snap en Toon Hermans en ook naar ijsrevues en het circus. Ik heb mijn hele leven veel genoten van kunst en cultuur. Ik hou van zang, toneel, ballet en het bezoeken van exposities in musea.



Tekening van de homotekencursus, mijn huisvlijt verbeeld.



Marlene Dietrich.

Televisie en Marlene Dietrich

In 1963 kregen we thuis televisie. Dat gaf een enorme impuls aan mijn culturele ontwikkeling en ontspanning. Ik weet nog dat ik om half één 's nachts keek naar het Grand Gala du Disque waarbij een beschonken Godfried Bomans in gesprek was met Marlene Dietrich. Uit deze uitreiking komt de beroemde zin "had mijn vrouw maar één zo'n been", om aan te geven hoe aantrekkelijk hij haar figuur, haar benen vond. Moeder vond het maar niets, dat ik die avond laat naar deze overspelige Duitse vrouw keek. Marlene Dietrich fascineerde mij van jongs af aan al als een soort van rolmodel. Zij zong o.a. het lied Lili Marleen, een lied dat in de tweede wereld-

Op 27 december 1904 wordt Marie Magdalena Dietrich geboren. Grote bekendheid krijgt ze met haar rol als revuezangeres Lola in de film *Der blaue Engel*, vooral met het lied *Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt*. Tijdens de Tweede Wereldoorlog wordt ze nog bekender met haar vertolking van het lied *Lili Marleen*, geschreven in 1915 en aan weerszijden van het front geliefd (zij zong het in verschillende talen). Dietrich is niet zomaar een filmster. Ze is een symbool van glamour en verleidelijkheid. Maar niet alleen haar uiterlijke verschijning, ook haar seksuele escapades zorgen voor bewondering en minachting. Ze kwam er openlijk voor uit biseksueel te zijn. 'Ein bisschen bi schadet nie' is een uitspraak van haar. Op 6 mei 1992 overlijdt ze, na 15 jaar als een kluizenaar geleefd te hebben, in haar appartement in Parijs. Als een gebaar van verzoening wordt ze begraven in Berlijn.

LILI MARLEEN

*Vor der Kaserne
Vor dem großen Tor
Stand eine Laterne
Und steht sie noch davor
So woll'n wir uns da wieder seh'n
Bei der Laterne wollen wir steh'n
Wie einst Lili Marleen,
Wie einst Lili Marleen.
(eerste van vijf coupletten)*

LILI MARLEEN

*Underneath the lantern,
By the barrack gate
Darling I remember
The way you used to wait
T'was there that you whispered tenderly,
That you loved me,
You'd always be,
My Lilly of the Lamplight,
My own Lilly Marlene*

oorlog populair was. Zij heeft veel gezongen voor de soldatentreepen aan het front. Daar heb ik veel bewondering voor. Zij was ook mysterieus en schijnt zelfs soldaten lichamelijk te hebben verleid en verwend, ook dat sprak mij wel aan. Ik heb haar jarenlang op haar verjaardag een kaart

gestuurd. Zij was net als mijn moeder in 1904 geboren. Het lied *Lili Marleen* was een heel bijzonder lied, aan beide kanten van het front kon het zorgen voor rust. Ik heb er een boeiende tentoonstelling over gezien in het Oorlogsmuseum te Overloon in 2002.

De schouwburg is mijn tweede huis

In mijn woonplaats onder de rook van Amsterdam kwam ik ook op cultureel vlak goed tot leven. Met een alleenstaande buurtgenoot nam ik een theaterabonnement bij de plaatselijke schouwburg en met een homo buurman werd ik lid van de operette- en musicalvereniging. Ik kan wel zeggen dat sinds mijn vertrek uit Amsterdam de plaatselijke schouwburg mijn tweede huis is geworden.

Ik raakte bevriend met de buurman met wie ik tot zijn overlijden in 1986 regelmatig samen de schouwburg heb bezocht. Tegenwoordig ga ik vaak met een vaste vriend, iemand die bij de KLM werkt. Ik ga ook wel alleen. Zo gingen we naar voorstellingen van bijvoorbeeld Jos Brink of Robert Long. Robert Long was ook lekker fel op de RK-kerk en zette zich op het toneel neer als een aantrekkelijke en opwindende man. Ik weet nog dat hij een keer opkwam met zijn gulp open, het was een vergissing, maar hij maakte er een geile show van.

Een lidmaatschap van 36 jaar van de operette- en musicalvereniging

De vriend hield het na drie voorstellingen voor gezien, maar ik ben 36 jaar lid gebleven. In de beginjaren speelden we twee producties per jaar, later drie in twee jaar. We oefenden onder leiding van een regisseur één of twee avonden

per week om uiteindelijk twee en soms drie voorstellingen te spelen voor publiek. Ook speelden we wel mee met andere amateurverenigingen. Er is in die wereld altijd een tekort aan mannen. Het was amateurwerk, maar we deden er alles aan om een professionele uitstraling te hebben. Ik wilde bij de revue, en dat kreeg ik nu zo in de schoot geworpen. Operette bood volop gelegenheid om een deel van m'n fascinaties zoals lingerie, revue, glamour en glitter en wulpse blikken waar te maken.

Ik vond het een fantastische en boeiende wereld. Het was ook een hechte groep, met veel langdurige lidmaatschappen. In de eerste jaren, de zeventiger jaren waren de omgangsvormen binnen de vereniging lekker los. Het leek ook wel of er niemand 100 % hetero was. Het ging er vaak lichamelijk aan toe, van nicht tot macho, met veel kussen, aanrakingen en aan elkaar plakken en plukken, heerlijk was dat. Feestjes konden eindigen met diverse partnerruilen. Het was een erotische tijd, de tijd van de sleutelclubs.

Mijn eerste grote stuk was de Amerikaanse musical No, No, Nanette. Alle decors waren verkeerd geleverd; wij moesten improviseren. Na dit stuk had ik het gevoel Broadway aan mijn voeten te hebben liggen. In de voorstelling moest ik mooi zijn en tapdansen en briefjes het toneel op brengen. Mijn grootste rol speelde ik

in de musical Show boat. Ik speelde de regisseur van een showboot, die van plaats naar plaats voer op de rivier Mississippi.

Ik speelde graag rollen in Oostenrijkse producties, dan mocht ik veelal in uniform dansen, walsen. Heerlijk, de wals is helemaal mijn muziek. Na twintig jaar en dertig producties ben ik gestopt als acteur en ben ik actief gebleven bij het overige verenigingswerk zoals de bar, verlotingen etc.. Het acteren werd me te zwaar, soms moest ik in een voorstelling wel vier rollen spelen. Sommige regisseurs lieten je echt hard wer-

ken en gaven je op je donder als ze niet tevreden waren. Het spelen was uitdagend en niet vrijblijvend.

In 2005 speelden we de Amsterdamse klassieker, de musical De Jantjes. In het stuk speelt een heilsoldate en daarvoor hadden we originele kleding geleend van het Leger des Heils. Majoor Bosshardt had als dank hiervoor vrijkaartjes gekregen en zat in de zaal. Ik heb haar toen een VIP-behandeling gegeven en na afloop de kleedkamers en alles laten zien. Ze was toen al hoogbejaard en kon mijn inzet en ervaring als



Uitvoering
Viva Mexico',
1980

bejaardenverzorger goed waarderen. Ze sprak met mij op collegiale toon over de zorg voor bejaarden en zwakkeren. Zij droeg een uniform met grote zakken, zodat ze voortdurend giften in ontvangst kon nemen.

In 2012 ben ik gestopt bij de vereniging. Bij mijn afscheid kreeg ik een heel leuk boekwerk met persoonlijke aantekeningen van gezamenlijke herinneringen en foto's en werd ik gehuldigd. Ik ben nu zelfs meer dan erelid, namelijk speciaal lid, en mag levenslang gratis de voorstellingen bezoeken.



Koningin Beatrix en Majoor Bosshardt.

Majoor Bosshardt

Alida Margaretha Bosshardt, beter bekend als majoor Bosshardt werd geboren in 1913, aanhankelijk vanuit thuis niet echt gelovig kwam ze tot het geloof op haar achttiende. In 1932 trad ze toe tot het Leger des Heils op hun kweekschool in Amstelveen. Gedurende de Duitse bezetting was het Leger des Heils verboden, Bosshardt bleef zich echter inzetten voor de veelal Joodse kinderen die door hun ouders naar een veiliger plaats waren gestuurd. Na de oorlog was ze werkzaam op het hoofdkwartier van het Leger de

Heils in Amsterdam. Ze was hier vooral bezig met welzijnswerk op de Wallen. Zo heeft ze in 1965 prinses Beatrix incognito een rondleiding gegeven. Ze is ook na haar pensioen zeer actief gebleven voor het Leger, tot ze in 2005 door ziekte niet meer kon werken. Op 25 juni 2007 is overleden. Ze is 94 jaar oud geworden.

Balletvoorstelling

In 1966 zag ik een balletvoorstelling met Rudolf Noerejev in het RAI-theater. Dit was voor mij een openbaring, één en al mannelijkheid, charisma, woede, niet te beschrijven zo indrukwekkend. Ik was helemaal ontdaan. Sindsdien was ik liefhebber van ballet- en dansvoorstellingen.

De Weense wals van André Rieu

Ik ben ook een enorme fan van André Rieu. Hij is Nederlands grootste exportproduct, maar wordt door de bovenlaag, de kunstelite niet erkend. Je zult Rieu niet horen in het Concertgebouw. Hij speelt populair klassiek. Ik hou enorm van zijn muziek; het vioolspel, de Weense wals. De wals kent geen begin en geen eind, die draait maar door, geweldig. In oktober 2009 feliciteerde ik André Rieu met zijn 60ste verjaardag en kreeg per omgaande deze foto voorzien van handtekening.



Rudolf Noerejev

Rudolf Noerejev (geboren in een trein nabij Irkoetsk, 17 maart 1938 - Parijs, 6 januari 1993) was een wereldberoemd Russisch-Oostenrijks balletdanser en choreograaf. Noerejev wordt gezien als de grootste danser van zijn tijd. Noerejev vroeg in Oostenrijk asiel aan op 17 juni 1961. Door zijn virtuositeit en charismatische toneelpersoonlijkheid, tezamen met zijn vlucht en politiek asiel, werd Noerejev een idool en een wereldster. In 1964 kwam hij in dienst van de Weense Staatsopera, waar hij tot 1988 bleef als danser en belangrijkste choreograaf, en was artistiek leider van het Parijse Opera Ballet (1983-1990). Rudolf Noerejev overleed aan de gevolgen



van Aids en ligt begraven in Sainte-Geneviève-des-Bois.

Homomoeder De Zangeres Zonder Naam

Ik heb de Zangeres Zonder Naam altijd zeer gewaardeerd, terwijl zij toch zo werd vernederd door de media. Op veel van haar liedjes kan je walsen. In de 60/70'er jaren werd haar muziek veel gedraaid in homokroegen en dan werd er ook wel gewalst. Dat vond ik heerlijk, maar het is altijd onwennig als man met man danst. Beiden hebben op dansles geleerd te leiden en er moet er altijd een leiden en een volgen.

Voor mij is haar populairste lied "'s Nachts op de donkere boulevard" over een meisje dat voor haar vriend in de prostitutie werkt. En het protestlied waarin ze zich verzette tegen de Amerikaanse homohaatster Anita Bryant, vond ik natuurlijk ook geweldig.

Optredens van haar heb ik nooit bijgewoond. Wel heb ik genoten van de musical over haar bewogen leven van wieg tot graf.



De Zangeres Zonder Naam

Toen de Zangeres in 1977 op een zelfgeschreven tekst, een protestlied tegen de Amerikaanse anti-homorechtenactiviste Anita Bryant (Luister Anita) opnam, was ook haar status als 'Moeder aller homo's' in Nederland definitief gevestigd: "Maar beste vent hou gerust van je vriend, en strijd voor je rechten, desnoods ervoor vechten. 'Waar ze jou van beschuldigt heb jij niet verdiend'.



Boven: Mary Servaes, De Zangeres Zonder Naam, foto met handtekening.

Onder: Ellen Pieters, 2011 in de muzikale theaterproductie 'Zangeres Zonder Naam'.

Wees worden

In 1980 is mijn moeder op 74 jarige leeftijd overleden aan een hartaanval. Ik werd gebeld op mijn werk door mijn nichtje dat zij de avond ervoor was overleden. Dat was eigenlijk maar goed ook, ze werd steeds afhankelijker en ze was als mens niet geschikt voor een verblijf in een verzorgingshuis. Mijn vader overleed in 1988. Hij was 88 jaar geworden en is zachtjes heengegaan. Zij hebben beiden hun lichaam ter beschikking van de wetenschap gesteld en zo is het ook gegaan. Een begrafenisverzekering was derhalve niet nodig. Ook ik heb mijn lichaam ter beschikking van de wetenschap gesteld.

Mijn vader en moeder hebben beiden een afscheidsbrief voor mij achter gelaten waarin zij mij bedankten voor alles wat ik heb gedaan.

Excuses van moeder

Bij de operettevereniging had ik een paranormaal begaafde vriendin. Zij heeft mij een brief gegeven van vier kantjes, die zij had 'doorgekregen' van mijn overleden moeder. Moeder bood daarin excuses aan en beschreef de achtergrond met wat haar vroeger is overkomen. Ik moet het wel geloven, er stonden zaken in de brief die niemand kon weten en die ik ook niet wist. Ik heb de brief bewaard, maar heb hem slechts een maal gelezen. Die brief heeft me veel goed gedaan. Uiteindelijk heeft moeder toch bakzeil gehaald.

Familie

Ik had een lievelingsnichtje, Mara, zij is op haar 60ste overleden. Wij zijn beiden door onze moeders die zussen waren, lichamelijk en geestelijk mishandeld. Ik heb mijn nichtje over mijn homoseksualiteit verteld nadat ik het mijn ouders had verteld. Zij vertelde het haar ouders. Ik zag hen vervolgens op het jaarlijkse concours hippique in de RAI. Ik kwam daar met mijn Duitse vriendje en begroette mijn tante, maar zij draaide haar hoofd van mij weg. Ik zag de verongelijkte blik in haar ogen, zoals ook mijn moeder kijken kon als ze zei: 'Wat doe je mij aan!'. Mijn oom kon geen woord uitbrengen. Ik heb mijn tante daarna nooit meer gezien. Het is ook eigenlijk de enige keer dat ik mij echt gediscrimineerd voelde.



Mijn nichtje Mara en haar man Henk bij hun 5-jarig huwelijk op 25 mei 1992.

Weg uit de bejaardenzorg

In 1985 was ik binnen het bejaardenhuis inmiddels bevorderd tot afdelingshoofd. Bij wijze van proef was de functie toen uitgebreid met extra taken. Deze uitbreiding werkte niet, maar de directie wilde de taakuitbreiding niet terugdraaien. Behalve afdelingshoofd was ik ook secretaris van de ondernemingsraad en voorzitter van de vakbondsdelegatie. Dit was voor mij een slopende combinatie, ik was als afdelingshoofd persoonlijk belanghebbende en ik moest de belangen van alle collega's behartigen. Ik kreeg de directie niet overtuigd van haar ongelijk.

In therapie

Op gegeven moment barste de bom en liep ik op 'roze sloffen' over straat. Ik ben toen direct persoonlijke hulp gaan zoeken en vond goede hulp bij het maatschappelijk werk. Ik werd geplaatst in groepstherapie, samen met acht mannen, van april tot augustus 1986, in Zeist met de weekenden thuis. De woede en haat die ik in mijn lichaam had opgeslagen kwamen er uit. In die tijd ben ik gestart met mijn dagboek. De therapie werkte erg verhelderend voor mij. Ik legde mijn ziel en zaligheid bloot. Ik maakte een afbeelding van mijn moeder in een rolstoel en werd ermee geconfronteerd dat ik mijn moeder veel te lief had afgebeeld. Ik moest het opnieuw doen, maar dan meer zoals ik haar had ervaren,

meer haatdragend. Vervolgens moest ik mijn moeder buiten zetten en op steeds grotere afstand zetten. Dat werkte goed.

Burn out en stoppen met werken

Ik herstelde aanvankelijk goed en keerde terug naar mijn werkgever. Hier kreeg ik direct een enorme klap te verwerken, men wilde mij niet terug op de afdeling. Ik kon alleen terugkeren als secretaris van de ondernemingsraad. Dat was voor mij totaal onverwacht. Ik wilde het niet. Ik kan wel barsten maar niet buigen. Het conflict werd opgelost door mij via de arbeidsongeschiktheid te ontslaan; diagnose burn out. Ik kreeg voor onbepaalde tijd 70% van het laatstverdiende salaris en ben op zoek gegaan naar nieuwe bezigheden.

Het dagboek dat ik toen ben gestart houd ik sindsdien dagelijks bij. Ik schrijf daarin, wat ik die dag heb gedaan, met wie ik contacten had en andere bijzonderheden. Eigenlijk is het een alibiboek. Met al die mobiele telefoons en GSM's weten de autoriteiten alles van iedereen en ik vertrouw ze voor geen cent. Wijlen Willem Oltmans heeft gezegd: 'Alles wat boven je staat moet je wantrouwen'. Mogelijk dat mijn alibiboek me nog eens te pas komt als ik mij moet verantwoorden waar ik was.

Links, dwars en maatschappelijk actief

Van huis uit ben ik opgevoed met vrede en een antimilitaire houding. Ik heb als oorlogskind wat met of beter gezegd, tegen oorlog. Ik heb veel boeken gelezen en documentaires over WO II gezien. Ik vind oorlog vreselijk en gedwongen vechten door soldaten helemaal erg. Als ik op reis ben en een oorlogsgraf zie, zal ik het altijd bezoeken. Ik verzet mij tegen onrecht.



Logo van de
Socialistische Partij.

Alternatief leven

Ik was in de 70'er jaren politiek bewust en zoals zo velen links georiënteerd en dwars. De Socialistische Partij (SP) is overigens altijd mijn politieke partij gebleven. Het was de tijd van de Oliecrisis en premier Joop den Uyl die zei dat we nooit meer zo rijk zouden worden als voor de crisis. Dat vonden we helemaal niet erg. We zetten ons af tegen de autoriteiten, het establishment en de kapitalisten. Het was de tijd waarin we terug naar de natuur en soberheid de norm was. We wilden alternatief leven, zo noemde je dat. Ik deed mijn Wedgwood theeservies weg en kocht goedkope moderne thee-

glazen met een plastic voet. Je deed afstand van mooie pakken, luxe kristal en klassieke meubelen, omdat je niet bij de kapitalisten wilde horen. Ik kocht veel spullen bij Lou Lap, een dumpzaak waar je afgedankte legerspullen kon kopen. Ik heb jarenlang in een legerslaapzak geslapen.

Een fout vriendje

In die tijd was ik lid geworden van de Vereniging van vrienden van gedetineerden. Ik kreeg een brief van een gedetineerde met foto. Het was een mooie jongen, hij wilde niet meer met vrouwen. Hij kon mooi schrijven. De brieven bewaarde ik genummerd. Ik was wekenlang van slag door zijn belangstelling voor mij. Ik mocht in de gevangenis bij hem op bezoek komen. Hij vroeg mij een pakje sigaretten mee te nemen. Dat deed ik met liefde. Hij belde mij wekelijks op. De geestelijk verzorger van de gevangenis liet hem dan vanaf zijn werkkamer bellen. Ik ging vaker op bezoek en telkens vroeg hij mij zaken voor hem mee te nemen, eerst een oude radio, toen een zakflacon rum, toen tijgerprintslips en –shirts en toen een wit leren jasje voor de kerstviering in de gevangenis. Dat dure jasje had hij snel geruild voor iets anders. Ik had toen argwaan moeten krijgen. Hij kwam gedeeltelijk vrij en kwam bij mij op bezoek met twee Engelse meisjes. Hij deed inkopen vanaf mijn bankreke-

ning, belde met buitenland vanaf mijn telefoon en ging er uiteindelijk met mijn auto vandoor. Hij liet mij met f 20.000 (€ 9.000) schuld zitten. Hij had mijn vertrouwen volledig beschaamd. Ik heb mijn ouders nooit verteld over het verlies van de auto. Uiteindelijk kwam er wel een vrijwaringbewijs, zodat ik niet meer bang hoefde te zijn voor bekeuringen voor overtredingen, die hij beging en ik moest betalen. Deze relatie heeft bijna vier jaar geduurd.

Vrijwilliger bij de grootste doven-organisatie van Nederland.

Ik heb zo'n negen jaar gewerkt als vrijwilliger bij een dovenorganisatie. Kort nadat ik niet meer werkte, ontdekte ik het beroep van de doven-tolk. Ik leerde gebarentaal en gaf als vrijwilliger voorlichting, organiseerde uitjes en ging mee naar congressen. Ik heb regelmatig rondleidingen georganiseerd in Amsterdam, onder andere



Kerstfeest, getekend door Fritz Behrendt.

over de walletjes met Rob Verhulst, langs nachtclub Casa Rosso en dan tot besluit Thais eten. Hoogtepunt was in 1989 een reis naar de Verenigde Staten. De enige dovenuniversiteit ter wereld bestond 125 jaar en organiseerde een groot festival met 6000 internationale bezoekers. De reis duurde tien dagen en ik was een van de weinige horenden. In zo'n omgeving voel je je als horende gehandicapt, omdat je veel van de communicatie niet waarneemt. Ik herinner me toen de Twin Towers bezocht te hebben, met uitzicht over New York in de donker, met miljoenen lichtjes. Ik heb daar een goede tijd gehad, maar de dove mensen vormen een aparte groep en als horende kom je nooit echt in de groep als volwaardig lid. Doven zien horende mensen als een bedreiging. Na negen jaar was het tijd om op te stappen.

Actief binnen de vakbond

In 1971 ben ik lid geworden van de vakbond en in 2011 heb ik mijn gouden speld gekregen wegens 40 jarig lidmaatschap. In de vakbond ben ik steeds actiever geworden. Het sloot goed aan op mijn interesse om onrecht aan de kaak te stellen. Ik heb er veel geleerd, veel ervaringen opgedaan en scholing gevolgd. Ik was onbezoldigd bestuurlijk actief bij de Sector gezondheid en voorzitter en lid van het lokale bestuur. Na bestuurlijke fusie met omliggende regio's werd

het bestuurlijk werk geprofessionaliseerd. Ik zag het niet meer zitten en ben met het bestuurlijke werk gestopt.

Vrijwilliger bij het Rode Kruis en andere organisaties

Ik heb ook tien jaar met veel plezier gewerkt als vrijwilliger voor het Rode Kruis. Ik ging twee keer per jaar een week helpen op het landgoed onder de rook van Zwolle en soms een week op de cruiseboot van het Rode Kruis, de HM Henri Dunant. Ik deed alleen vakantieprojecten voor niet-rokers, want ik kan niet tegen rook. Ik heb nooit gerookt in mijn leven, maar in die tijd was het lastig om als niet-roker een rookvrije omgeving te vinden. Ik deed barwerk, afwas, nachtdiensten, verleende zorg en verrichtte hand- en spandiensten.

Ik heb ook veel projectmatig vrijwilligerswerk gedaan. Ik verveel me nooit, ontwikkel mezelf ook graag en stap overal op af. Ik heb een aantal maatschappelijke organisaties opgericht zoals aangepast groepswonen. Ik verrichtte activiteiten voor het Julianafonds, deed buurtwerk, redactiewerk, wijkkrant en bestuurlijk werk.

Gezond in het tijdperk van Aids

In mijn jonge jaren heb ik, behalve paardrijden, nooit aan sport gedaan, maar nu ben ik al sinds 2003 elke vrijdagmorgen op conditietraining



Het vakantieschip J. Henri Dunant.

voor ouderen. Dit is leuk en ik voel me er goed bij. Ik heb ook nooit op mijn lijn of gewicht hoeven letten. Meestal was ik te mager, maar op gegeven moment was ik wel te zwaar. Sindsdien heb ik veel dierlijke vetten afgezworen.

Meer dan 30 jaar proefpersoon in het medisch circuit

Tot 1980 ben ik bloeddonor geweest. Dat betekende dat ik drie maal per jaar bloed doneerde. Daarna ben ik proefpersoon geworden in het medisch circuit. Dat doe ik dus al meer dan 30 jaar. Onlangs ben ik nog geweest voor een gehooronderzoek. De laatste tijd stelt het minder

voor, men heeft voor dit onderzoek vaker jonge mensen nodig, bijna nooit ouderen. Eén van de eerste onderzoeken waar ik aan meewerkte was het Hepatitis B onderzoek. Daarvoor zocht de GGD vrijwilligers met wisselende seksuele contacten. Ik meldde mij aan en nam deel aan blinde proeven en kreeg vier maal een injectie. In 1985 werd aangetoond dat ik immuun was voor Hepatitis B voor waarschijnlijk de rest van mijn leven.

De grote ellende, de schepper en mijn beschermengel

Vervolgens kwam de grote ellende over ons heen. HIV, Aids, in het begin wist men niets en had de ziekte geen naam. Het was een geheimzinnige tijd. Ik ben altijd bang geweest dat ik Aids zou hebben of krijgen en dacht dat ik als eerste zou sterven. Met al die contacten die ik had gehad, daar moeten wel mannen met Aids tussen hebben gezeten. De GGD nodigde mij uit voor een langer lopend Aids-project. Van 1985 tot 1997, dus wel twaalf jaar werkte ik mee aan dit onderzoek. Elke drie maanden werd mijn bloed onderzocht op alle mogelijke seksuele aandoeningen en werd er zeer kundig gevraagd naar lichamelijke klachten en over mijn seksleven, hoe, wat, waar. Om mij heen vielen de mannen bij bosjes.

Ik heb dus twaalf jaar meegedaan aan het onderzoek en bleek een Witte raaf: ondanks onveilige seks heb ik geen enkele ziekte opgelopen. Vanzelfsprekend heeft het hierbij ook geholpen dat ik nooit anale seks doe, alleen orale seks. Sindsdien laat ik mij nog altijd eenmaal per jaar onderzoeken op seksueel overdraagbare aandoeningen en ik ben nog altijd vrij van HIV of Aids. Ik beschik over een goede beschermengel. De schepper, jazer ik geloof in een schepper, heeft mij een missie gegeven, namelijk het verwennen van biseksuele mannen. Ieder mens

krijgt van de schepper een missie, maar dat komt er in het leven niet altijd uit.

Ik was solidair met degenen die wel seropositief waren of Aids hadden en was actief in de vereniging van mensen met HIV en/of Aids en in de Bond voor Seropositieven. Drie jaar, van 1997 tot 1999 hielp ik mee met de organisatie van de woensdagmiddagbijeenkomsten. In die verenigingen heb ik wel veel mensen zien overlijden, maar in mijn nabije omgeving viel het eigenlijk wel mee. Ik heb een goede vriend in Eindhoven aan die tijd overgehouden. Wij ontmoeten elkaar bij een Aidsconferentie in de Mozes en Aäronkerk in Amsterdam. Hij was toen seropositief en leeft gelukkig nog steeds.

Geen reanimatie en mijn lichaam voor de wetenschap

Sinds enkele jaren heb ik stramme gewrichten. Ik denk dat het reuma is, tenslotte had mijn moeder 50 jaar lang reuma. Binnenkort zal de internist een bijschildklier verwijderen om daarmee de hoeveelheid kalk in mijn bloed te verminderen en mogelijk de (reuma)klachten te verminderen.

Ik heb de dokter gezegd dat als de operatie mislukt, ik niet wil worden gereanimeerd. Ik vind het wel mooi geweest. De kans is veel te groot dat ik bij reanimatie blijvende klachten of beperkingen overhoud en dat wil ik voorkomen. Stel je voor dat je dan je eigen wil niet meer kenbaar

kan maken en tien jaar in een stoel moet zitten in een verpleeghuis, ik moet er echt niet aan denken.

Ik heb ook gezegd dat mijn lichaam voor de wetenschap is en dat ik geen nabestaanden heb, dus dat het ziekenhuis direct het VUMC moet bellen om mijn lichaam weg te halen. Dat vond men raar omdat het gebruikelijk is dat nabestaanden dit regelen. In het donorregister wordt helaas niet opgenomen of mensen hun lichaam ter beschikking van de medische wetenschap hebben gesteld. Dit vind ik raar.

Het einde van het oude en begin van het nieuwe millennium

In december 1993 vierde ik mijn 50ste verjaardag. Met Kerst heb ik toen een Kerstkaart tevens verjaardagskaart laten drukken, in een oplage van 125 stuks. Ik realiseerde mij mijn tevredenheid met mijn leven en ervaar mijn leven door een roze bril. De foto op de voorkant van dit boek is een deel van de kaart, samen met de ster uit het begin van dit boek die boven mijn wiegje hing.

Kerst- en verjaarskaart.



Gerard bij Sonja, een breed publiek voor het onrecht van de kindervakantieoord

In 1998 bezocht ik een tentoonstelling in het openluchtmuseum te Arnhem over de kindervakantieoord, die voor de gezondheid van de kinderen waren ingesteld. Ik werd geconfronteerd met mijn eigen herinneringen aan die vreselijke tijd. Tot drie maal toe ben ik als klein kind voor zes weken aaneen daar heen gestuurd en werd ik gedwongen veel te eten. Ik moest zelfs mijn eigen kots eten en was altijd weer bang dat ik onvoldoende zou aankomen in gewicht en dat ik langer zou moeten blijven. Ik liet een briefje met mijn naam en adres achter op een spijkermuur die bij de tentoonstelling was geplaatst. Ik ben vervolgens gebeld door radio Noord Holland en door de VARA TV. Ik heb nu een DVD met de Tv-uitzending van Sonja Barend en Paul Witteman waarin ik en vele lotgenoten hun verhaal deden. Tevoren werd mij door de redactie al verteld dat ze geen vragen aan mij hadden,

omdat ik mijn verhaal erg gemakkelijk en naturel vertelde. Er waren daar velen zoals ik, die in deze oorden op vele manieren waren mishandeld.



De presentatoren van het praatprogramma Barend en Witteman.



Het vlaggenschip op de Amstel voor de Stopera.

Gay Games

In 1998 werden in Amsterdam de wereldwijde Gay Games georganiseerd. Dat was een fantastische week, daar heb ik echt van genoten. De stad stroomde vol met jongens en mannen uit alle landen van de wereld. Ik heb een week vrij genomen van al mijn verplichtingen en ben gewoon de stad in gegaan. Het was een drukte van belang, maar wat een vreedzame sfeer. Het is sindsdien wel veranderd in Amsterdam. De mensen op straat vroegen je van alles en iedereen was vriendelijk en het was lekker weer. Ik heb een prachtig mannenballet gezien uit Monte Carlo en heb de afsluitingsceremonie bijgewoond in de Amsterdam Arena.

65ste verjaardag, verrast met Chippendales striptease act

Op zaterdag 20 december 2008 organiseerde de operettevereniging een winterfeest. Ter verhoging van de stemming was er een Salsademonstratie. Erg sensueel. Mooi gebracht en vast ter opwarming van het hormoongehalte van de aanwezigen voor wat nog komen zou, maar wat ik niet wist. Uiterekend deze dag was de eerste dag dat ik 'van Drees mocht gaan trekken', dus ik was echt 65 jaar geworden. Plotseling werd ik naar voren gehaald, op een stoel gezet en ontving zoenen en geschenken. Echter.. de muziek zwol aan, de lichten deden vreemd, het publiek ging juichen en achter mij verschenen vijf mannelijke leden van de operettevereniging en zij begonnen voor mijn ogen en voor mijn 'tere' ziel een 'Chippendales act' op te voeren van hoog erotisch niveau. Het ene na het andere aantrekkelijke lijf buitelde voor, achter en terzijde van mij langs. Oh, welk een genot en beproeving van de bovenste plank! Ook het publiek genoot. Zelf kwam ik ogen te kort om alles goed in mij op te nemen. Mijn trots voerde de boventoon: dat mijn jongens dit voor mij doen.

Aandacht voor het misbruik in de RK-kerk

In 2009 / 2010 kwam het misbruik binnen de RK-kerk in Nederland in het nieuws. In navolging van



lerland bleek ook hier veel mis te zijn gegaan met kinderen die waren toevertrouwd aan de hoede van de kerk. Velen volwassenen en ouderen kwamen naar voren met verhalen van lichamelijke en geestelijke mishandeling en seksueel misbruik. Ik wist niet hoe snel ik naar de media moest snellen, dit was ook mijn verhaal. In 1955 werd ik geestelijk en lichamelijk door de nonnen mishandeld. Ik heb mijn verhaal gedaan in nachtuitzendingen op de radio, in de lokale pers en de landelijke pers. Het leverde me nog een handgeschreven brief op van een 88 jarige Jehovahgetuige vrouw om me te bekeren.

Ik heb een heel dossier over mijn situatie als kind in het kindervakantieoord en heb er ook diverse boeken over aangeschaft. Ik heb mijn situatie gemeld bij het bisdom Haarlem en ben toen

geweest bij de vertrouwenscommissie in het bisschoppelijk paleis. De commissie draaide er echter voor weg. Het bisdom had in 1947 reeds het verplicht eten van eigen braaksel verboden. Bovendien onderzocht de commissie Deetman toen alleen seksueel misbruik en in die categorie viel ik niet. In 2011 werd ik uitgenodigd door de commissie Deetman voor een besloten geheime bijeenkomst met slachtoffers, 150 mensen, die niets over die bijeenkomst mogen zeggen. Ik zal er ook niets over zeggen, maar van wat ik daar in die korte tijd hoorde ben ik zo geschrokken dat mijn haat richting RK-kerk tot 100% is gestegen. Ik heb mijn politieke partij, de Socialistische Partij, gevraagd de minister te vragen om de opdracht van de commissie Deetman op te rekken met het onderzoeken van geestelijke en lichamelijke mishandeling van jongens binnen de RK-kerk. Ik heb geen hekel aan de medewerkers van de kerk hoor, maar wel aan het instituut, de multinational. Immers slechte werkgevers brengen slechte werknemers voort. De trap moet van bovenaf worden schoongeveegd. Ik ben toen begonnen met de procedure voor uitschrijving uit het doopregister van de RK-kerk. Ik kreeg vervolgens een "dreigbrief" van het aartsbisdom of ik de consequenties van deze stap wel overzag. Ik kan niet meer in gewijde aarde worden begraven en in bedekte woorden werd gezegd, dat het onduidelijk was of ik nu nog wel in de hemel kon komen.

Excuses namens de RK-congregatie

Begin 2012 vond ik eindelijk uit waar de congregatie van de nonnen uit het klooster Mooi Gaasterland van 1955 nu is gehuisvest. Ik stuurde hen een artikel, zodat zij konden lezen wat ik had meegemaakt in 'Mooi Gaasterland'. Ik kreeg een excuusbrief die erg menselijk was opgesteld, met een uitnodiging, dat als ik wilde ik ook langs mocht komen. Kort erna ben ik naar Tilburg gereisd en heb er met de provinciaal overste een goed gesprek gehad. In dat gesprek kreeg ik ook mondeling excuses. Deze erkenning maakte mij blij en tevreden. Ik heb beloofd dat ik voortaan, in alle situaties waarin ik melding maak van de mishandelingen, ik tevens zal melden dat ik in 2012 van de zusters excuses heb gekregen voor hun wandaden.

Restaurant Hap-Hmm, specialist in Hollands eten

Het bestaat al sinds 1935 en is een soort huiskamer- of buurtrestaurant dat zich van oorsprong richtte op mannen die op kamers wonen. Toen heette het nog Weka. Ze hebben een smoelenboek van hun vaste klanten en als je te lang wegblijft dan gaan ze naar je welzijn informeren. Als er een klant overlijdt dan krijgen we daar bericht van. Ze accepteren daar iedereen, ongeacht hoe of wat hij doet of is. Dat was al zo toen de beide ouderparen (broer en zus met aan-



Restaurant Hap-Hmm,
Eerste Helmerstraat 33,
Amsterdam.

hang) de zaak draaiden. Met de ouderparen heb ik nog wel vriendschappelijk contact.

Ik eet in het restaurant één of twee keer per week. Johan gaat vaak mee op vrijdagmiddag. Meestal zijn we er vroeg om zeker te zijn van onze plek en om voor het eten nog wat met elkaar te drinken, ik drink port en Johan bier. We zijn geliefd en gevreesd. We katten onder het eten en op elkaar. Tegenwoordig wordt het restaurant gerund door hun twee zonen, de neven Bob en Bas. Er is ook nog een broer die fotomodel is en spuitgast bij de brandweer. Als de brandweer weleens komt eten, krijgen ze een

drankje van mij. Ik kan in die zaak volledig mezelf zijn en heb er geen geheimen. De brandweer heeft ook een prachtige kalender gemaakt met foto's van stoere brandweermannen in diverse acties. Vroeger ruilden we in dit restaurant ook seksfilms. Ik heb hier de geuzennaam "Zuignapje" toebedeeld gekregen vanwege mijn toegewijde huisvlijt. We hebben hier een gezellige tijd met veel humor. Zo kom ik ook aan de Gapers, van die beelden met open mond, klaar om te ontvangen. Na mijn dood zouden die op mijn graf kunnen staan, voor het gerief van mijn vrienden.

Contacten met mannen en vrouwen

De contacten worden nu ik eind zestig ben wel minder. Mannen om mij heen beginnen af te taksen of vallen weg, sommige contacten verwateren. Vanwege mijn belangstelling voor kunst en cultuur kom ik gemakkelijk in contact met mensen. Onlangs was ik bijvoorbeeld op het jaarlijkse vriendendiner van de vrienden van de Hermitage. Ik praat dan met iedereen. Vaak vallen vrouwen op mij. Dat gebeurt mijn hele leven al, overal en ik vind het vervelend, ook voor de vrouwen is het teleurstellend. Voor vrouwen is een homoman niet bedreigend en prettig gezelschap. Ik probeer nog weleens via de vrouwen met hun bijbehorende man in contact te komen. Dat kan heel verrassend zijn.



Foto van mijn tulband.

Andere huisvlijt

Duitse traditie: Tulband bakken volgens oud familierecept, bij kerst met veel rum erin, met andere feestdagen minder rum. In de zomermaanden bak ik pruimentartaart, Clafoutis, met Reine Claudes.

Contact op een boot op de rivier de Rijn

Ik ben best wel open over mezelf. Hiermee heb ik tijdens mijn laatste vakantie, in 2011, een binnenschipper verleid. Het kan ook zijn dat hij mij verleidde. Op zeker moment zaten Johan en ik op de kade terwijl enkele bemanningsleden voor onze ogen in het water sprongen, een stuk stroomafwaarts zwommen en over de kade, in slechts hun zwemslip gekleed, voor ons langs terugliepen naar het schip. Ik vertelde hen toen dat het mij deed denken aan mijn zeer leuke en spannende Chippendalesverjaardagsfeest bij de operettevereniging. Het was een onvergetelijke cruise op de Rijn.

Na tien heerlijke dagen, vlak voor de ontscheping in Arnhem, kwam een bemanningslid naar mij toe en zei dat er een vreemd geluid gehoord was in mijn hut. Uiteraard ging ik met hem mee naar mijn hut. Onderweg kreeg ik al vermoedens... Wij kwamen bij de hut en ik liet expres de deur open staan en vroeg wat voor geluid er te horen was. Hij keek mij aan en

ik zei 'Ik denk dat je wat anders wilt.'

Hij zei vervolgens: 'we doen de deur en de gordijnen dicht'. Ik speelde nog even onschuld en vroeg wat er was. Hij zei dat hij nog nooit seks met een man had gehad. Ik ging meteen op mijn knieën en trof een kloppende pik aan die op knappen stond. Ik begon met pijpen en binnen een paar seconden kwam hij klaar. 'Wat was dat lekker'. Hij deed zijn kleding weer goed. Ik ging bij de deur staan om op de gang te kijken of er niemand langskwam en daarna gingen we ieder ons weegs. Wat mij vervolgens het meeste bezig houdt aan deze ontmoeting, is mijn gedachte hoe deze knaap dit spel zo subtiel heeft

voorbereid. Hoe lang was hij er mee bezig om dit contact op het allerlaatste moment voor ontscheping te zoeken? Hij had gemakkelijk de dagen ervoor iets kunnen regelen tijdens deze bootreis. En waarom heeft hij juist mij uitgekozen terwijl er meer dan een generatie ligt tussen mij en deze man van begin dertig?

Van alle leuke momenten in mijn seksleven staat dit contact met stip bovenaan. Nog dagen



daarna heb ik vlinders in mijn buik gevoeld, wat een geweldig einde van een bijzonder fijne vakantie.

Geen ander kan nooit voor jou bepalen
hoe je je eigen leven leidt.
Daar ga je echt alleen zelf over.
Wie de regie over zijn eigen leven
in eigen handen houdt,
blijft zich nuttig voelen.
Het geeft ook zelfvertrouwen.
Het gevoel dat je ertoe doet.
Dat houdt mensen vitaal en beweeglijk.

Gerard Theodor Sanetznik

Mijn wijsheden

- Het eerste wat sneuvelt in een oorlog is de waarheid.
- Als hetero's willen dat er geen homo's zijn, moeten ze stoppen met het maken van homobabys. Homo's planten zich immers normaliter niet voort.
- Je kunt een kind wel uit de oorlog halen, maar de oorlog niet uit het kind.
- Cruiseplekken aanduiden als homo-ontmoetingsplekken is fout. Hier komen mannen voor seks met mannen. Meestal zijn het geen homo's maar bi's of hetero's die weleens wat anders willen.
- Moeder wilde wel kleinkinderen, maar hé kom zeg, ik ben niet op de wereld gezet om mijn moeder te plezieren.
- Mijn motto is: We zijn op de wereld om een beetje geluk in het leven van onze medemens te brengen en te bevorderen dat het ze goed gaat.
- Op mijn graf steen of gevelsteen zou mogen staan: Hier rust een 'seksuele weldoener' (met dank aan mijn gasten).
- Een mens heeft vier basisbehoeften: eten, drinken, slapen en seks.
- My body is not a temple, it is an amusement park.

